

REALITATEA

ANUL II, No. 28
28 Iulie 1928

ilustrată

PAGINI
pare Sâmbătă

*Număr
de plajă*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pe plaja dela Constanța

Apă, soare, lumină, fericire

Prețul 8 lei

UNCHIUL DIN AMERICA

Un ziar a publicat, sub formă de reportaj, o poveste care ar putea prea bine să fie spusă, înainte de culcare, copiilor. Altădată noi adormeam cu imaginea suavă a Ilenei:

Floarea din coșită-i cântă,
Nouă împărați ascultă, —
cu a Zmeului și cu a cavalerului Făt-Frumos.

Copiii de astăzi, sportivi pasionați și sceptici fără leac, zămbesc atunci când bona sau mama mare caută să-i încante cu povestile de demult foarte naive și foarte demodate. În definitiv, bădăliile date de Făt-Frumos și Zmeu victoria celui dintâi și înfrângerea celui alt, nu prezintă nici pe departe importanța unei match din zilele noastre, cu arene, arbitri, public și controverse. Iar dragostea ce Făt-Frumos poartă Ilenei care nu e nici măcar tunsă a-la garçon, ca tanti Melania care a avut doi bărbați și care trădește cu un locotenent de-o vârstă cu băiatul ei cel mijlociu, — puțin, ce fără interes e povestea aceasta!

O doamnă a căutat să-și minte odorașul spunându-i că surioara a fost adusă de-o barză și că pe el tot barza l-a adus. Dar copilul a privit-o cu ochii de diavol mic și cu'n zămbeț în care intra atâta ironie și atâta compătimire pentru brașoavele turnate de mămăna încât doamna l-a luat de urechi pur și simplu, foarte îmbujorată și foarte indignată.

Alte povești trebuiesc spuse copiilor, acum. De pildă, povestea din ziarul de care-am amintit, — povestea unei moșteniri fabuloase, moștenire a cărei moștenitori, inexistenți, la început, sporesc astăzi considerabil.

Cel care a posedat mai mult decât posedă astăzi statul român, e un român plecat pe vremuri, cu traista în băț, în Statele-Unite. Ce a făcut pe acolo, nu se prea știe. Destul, însă, că aci a fost uitat de Dumnezeu prietenii și, firește, de rude. Omul, — fără de rând, — a muncit, s'a îmbogățit, a îmbătrânit și-a răposat apoi, trecând din republica dolarilor în împărăția cerească, fără traista de altădată și fără averea strânsă cu o greblă de aur.

Autoritățile americane au de furcă ori câteori moare câte un fermier cu bani mulți la chimir: fermierul acesta e român. La început autoritățile nu găsesc nici un moștenitor, pe urmă găsesc prea mulți moștenitori. În cele din urmă cu schimbul de corespondență, cu formalitățile de legitimare, de ierarhizare a gradului de rudenie, — termenul de punere în posesie se prescrie, și averea trece în posesia statului pe al cărui pământ a fost realizată.

Uneori un individ isteț ia procură dela toate rudele „unchiului” răposat, trece în America, obține moștenirea, și... rămâne acolo. Alteori cheltueștile necesitate de îndeplinirea formalităților devin atât de mari încât depășesc moștenirea sau o reduc, în cazul cel mai bun, la o sumă infimă.

Declarăm cu sinceritate că nu ne temem decât de eventuala descoperire a unui unchiu

al nostru în Statele-Unite. Trăim fără bucurii mari și fără frământări mari. Vă închipuiți cât de tulburat ar fi rostul nostru dacă într-o bună zi poștarul ne-ar aduce următoarea înștiințare:

Sir John Bull, unchiul d-voastră, pe românește Ion Badea sau Ion Barbu, a răposat. Aducându-vă aceasta, cu părere de rău, la cunoștință, vă înștiințăm în același timp cu plăcere că, de pe urma sa, a rămas o avere cifrată la un milion de dolari. Vă rugăm... etc. etc.

Buletin săptămânal

Primim la redacție o scrisoare care în rezumat, conține următoarele:

„Coperta revistei „Realitatea Ilustrată” No 27, nu mi s'a părut lămurită. N'am înțeles ce însemnare are acel vâlmășag desfășurat pe trupul „României Mari”. Se găsește acolo un râu de aur, o cassă de bani deschisă tuturor, Banca Națională cu plafonul sfărâmat, leul jigărit cu înfățișarea d-lui Vintilă Brătianu, o jumătate de cinci lei și chipul ministrului nostru de finanțe în aureola monetei, Cetatea Alba-Iuliei și portul Marsilia, contribuabilul pus la presa mașinei care macină paragrafe de legi, comisia fiscală și figura d-lui Victor Antonescu. O zi nefastă din calendar: Vineri 13 (Iulie) și chipul d-lui Charles Rist. Străduința de-a ieși la liman spre lumină și cetățeanul căzând în neant, d. general Averescu și vicelul politic. Ce poate s'aleagă omul din acest talmeș-balmeș?”

Înțelegem nedumirirea cititorului nostru, dar acel haos pe care noi ne-am străduit să-l înfățișăm cât mai fidel simbolizează perfect de bine: „împrumutul și stabilizarea”. E ceace suntem în stare să pricepem din tot ce s'a făcut până acum. Acea „viziune haotică”, după cum am intitulat-o noi redă în tocmă situația zilei și prin coperta revistei noastre No. 27 am oferit cititorilor un rebus, pe care ei să-l rezolve. Noi le-am prezentat stările de fapt. Cine poartă vina că aceste stări sunt un rebus, pe care noi n'avem cum îl talmăci, când nici d. Iorga nu e în stare s'o facă?”

Parlamentul e convocat pentru ziua de azi 26 Iulie. El va avea să declare că situația este conformă cu voința poporului. Dacă va aduce vre-o lămurire se va vedea până'n săptămâna viitoare.

Deocamdată, nu știm cum vor putea lucra bieții reprezentanți ai națiunii pe căldurile acestea tropicale. Vara care a întârziat mult până să vină la noi, s'a năpustit acum cu furie și căldură asupra noastră. S'au înregistrat temperaturi de care ne desobișnuiserăm, de mai mulți ani. Au murit oameni de insolație și câmpul mai ales porumburile, suferă mult de secetă.

Cu toată căldura, portughezii au găsit energia necesară spre a încerca o revoluție în Lisabona. Dar Portugalia ne-a obișnuit cu revoluțiile: aceasta e a 27-a în decurs de doi ani, și lumea nu se mai emo-

Știți ce s'ar întâmpla?

Ori am nimeri la ospiciu, ori ne-am pomeni cu un milion de neamuri foarte afectuoase. — revenind fiecărui, din moștenire câte un dolar, — ori am face constatarea că la mijloc n'a fost decât o farsă.

A, nu! Avem noroc: noi nu vom fi nici odată moștenitori...

ION PAS

P. S. Încă o clipă: nu găsiți că e delicios calamburul care face ca unchiul din America să poată fi totdeauna unchiul din America?

ționează. Armata a omorât câțiva rebeli și a rănit câteva duzini și revoluția a fost înăbușită.

Congresul profesorilor secundari

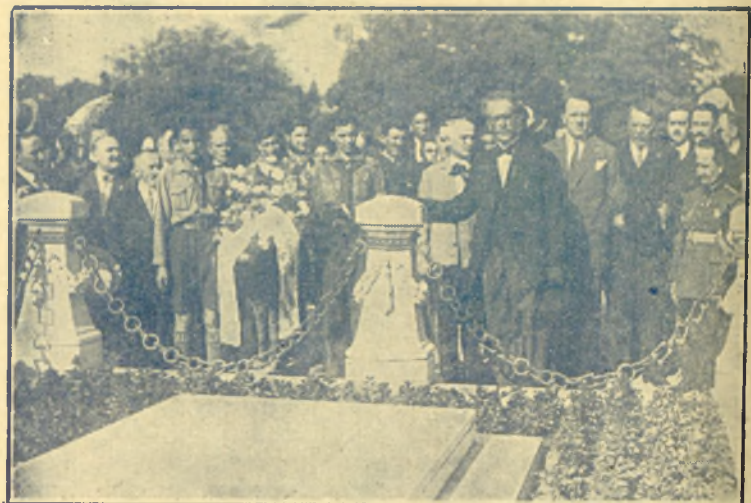
Cel de al zecelea congres internațional al profesorilor secundari s'a ținut în săptămâna trecută la București. Au participat profesori delegați din aproape toate statele Europei: Anglia, Franța, Italia, Spania, Cehoslovacia, Grecia, Suedia, Olanda, Polonia, Jugoslavia, etc. Desbaterile au avut loc la Ateneu și la Fundația Carol. D. Buzdugan din înaltă regentă a onorat cu prezența sa această manifestare de colaborare intelectuală. La desbateri au participat și d. ministru Angheliescu. Ilustrațiile noastre reprezintă diferite momente ale Congresului.

D. Buzdugan, din Înaltă Regentă, coborând scările Ateneului, după ședința de deschidere a congresului

Congresiștii în fața Ateneului

Profesorii la mormântul eroului necunoscut

Parastasul dela Curtea de Argeş

Sâmbătă 21 Iulie s'a implinit un an dela moartea regelui Ferdinand I. La Curtea de Argeş s'a oficiat, cu acest prilej un parastas la care au participat M. S. Regina Maria, A. S. Principesa mamă Elena, înalta regentă, guvernul și fruntașii o-poziți

regele Ferdinand I († 21 Iulie 1927)

M. S. Regina Maria, A. S. Principesa-Mamă Elena și A. S. Prințul Regent Nicolae

D-nul Iuliu Maniu de vorbă cu Înalții regenți

M. S. Regina ieșind din biserică

D-nii V. Brătianu și Titulescu, după parastas

O modă nouă în film... căsătoria

Nu în glumă, ci în serios. Pare că cei mari se joacă de-a însurătoarea. Artiștii de cinematograf se căsătoresc pentru ca după scurt timp să se despartă.

Tant de brui...! Ce să-i faci! Suntem moderni. Trăim în ritm accelerat. De bună seamă recordul și în această privință îl deține țara tuturor posibilităților.

Din păcate căsătoria sancționată a devenit

o raritate tristă. Și astăzi există căsnicii variate în tot felul. În primul rând unirea din dragoste și cea din interes, căsnicia din camaraderie și cea din întâlnirea destinului.

Apoi mai modernă încă însurătoarea de... reclamă. Când astăzi extraordinara de bogată miss din Chicago se căsătorește cu renumitul campion cutare, este sigur că toate ziarele din America, multe cât frunza

și iarba, vor vorbi despre aceasta ca despre o senzație. Nu tot atata senzație va produce însurătoarea unui campion al ecranului, dacă nu e vorba despre un adorat al femeilor cum ar fi Harry Liedtke sau Willy Fritsch. Iubitul Harry sau „Harry le beau” cum îl numesc femeile se căsătorește acum pentru a patra oară și a devenit cu totul academic data aceasta. D-șoara dr. în filosofie Crista Tordy își unește studiul ei despre istoria artei cu studiile cinematografice ale lui Harry.

Dintr'o unire a activității naște adesea o dragoste și apoi unirea conjugală. Douglas Fairbank a cunoscut-o pe Mary Pickford la turnarea unui film și căsnicia lor e dată de model, în America, de ce înseamnă o

adevărată căsnicie de artiști.

Și pe Norma Talmadge a cunoscut-o soțul ei, Joe Schenck, președintele societății cinematografice americane „United Artists”, pe când juca în diferite filme...

La fel cu Norma Schearer, care e căsătorită cu Irving Thalberg, conducătorul societății de filme Metro-Goldwyn-Mayer.

Vilma Banky, iubită în ambele continente deopotrivă, se căsătorește de nenumărate ori în film, cu Ronald Colman. În realitate însă ia de soț pe Rod La Roque, fiindcă nici

dânsa n'a putut rezista zâmbetului săuuceritor.

Cam tot așa vrea să procedeze Greta Garbo, care mai întâi, ca un fel de repetiție generală, s'a logodit cu John Gilbert.

Și uite colo! Până și Charlie, prietenul nostru Chaplin, tot nu s'a săturat de experiențele pe care le-a făcut cu însurătoarea. Vrea să se căsătorească din nou și anume vrea să ia de soție o colegă tânără, pe Josephina Sunu.

Adolphe Menjou își pleacă elegant capul, pentru a treia oară, sub jugul căsniciei. De

data aceasta pentru Catherine Carver, o californiană șarmantă, din Los Angeles.

Pola Negri între timp a devenit prințesă. Dintr'o contesă Dombstea cum era s'a trans-

format într'o prințesă Mdivani și e proprietara norocoasă a castelului Rueil-Seraincourt, de lângă Paris.

Mult iubita stea a ecranului american,

Mae Murray e cumnată cu Pola Negri, căci încă mai de mult s'a căsătorit cu fratele soțului aceleia, cu prințul rus Mdivrani.

Vilma Banky și Rod la Roque și-au petrecut luna de miere în Europa

Pentru soția lui Jaine del Rio și-a vândut întinsa moșie pe care o avea în Mexico și s'a strămutat cu frumoasa Dolores del Rio la Hollywood, ca să nu strice chemării ei.

Acum și Bebe Daniels, odinioară logodnica lui Harold Lloyd, și-a oferit mâna lui Charly Paddock, campion mondial de fugă.

vec gat program de cân

 Berlin 18
 Simpaticul artist
 Harry Liedtke, se că-
 sătorește cu domni-
 soara Christa Tordey,
 doctor în filosofie.

 S'a aprobat în

N'ar avea nici un rost să cercetăm dacă toate aceste căsnicii ale artiștilor sunt mai puțin fericite decât cele burgheze. Orice căsnicie este un caz special și e un nou sens să încercăm o concluzie de generalizare.

M. MAGNUS

Epilogul teribilei catastrofe de phosgen, la Hamburg

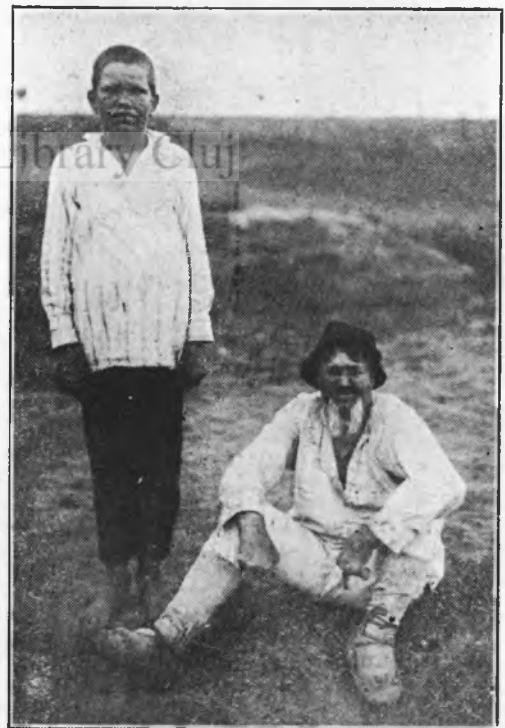
Toată lumea își amintește desigur, groaznică nenorocire provocată de emanarea unui teribil gaz toxic invizibil, denumit Phosgen, în orașul și chiar împrejurimile Hamburgului.

Cei păgubiți materialmente, cum și familiile victimelor, au dat acum în judecată orașul Hamburg, cerând despăgubiri în valoare de peste 2 milioane marci-aur.

Leproșii din Lărgeanca

La Lărgeanca (jud. Ismail) se găsește un azil pentru leproși. Lepra este o boală cruntă, care în vremurile vechi a făcut victime nenumărate. Igiena modernă a mărșinuit mult lățirea leprei. Bolnavii cari capătă pe te respingătoare pe față și pe mâini, sunt izolați spre a nu îmbolnăvi pe ceilalți. Leproșii din țară sunt izolați la Lărgeanca. Mai acum trei luni zece leproși din aceștia au fugit din azil. Ei sunt un pericol permanent de infecție și serviciul sanitar a rugat publicul să-i denunțe dacă-i află.

Cu prilejul acestei evadări, un redactor al ziarului Dimineața a vizitat leproseria dela Lărgeanca și a făcut o anchetă printre bolnavii. Dânsul a luat aci o serie de fotografii, pe care le reproducem și noi.

Leproșilor le cad degetele mâinilor. Ilustrația noastră reprezintă doi din acești nenorociți.

Azenia Vărlan, o țărăncă din comun a Fundul Moldovei (Bucovina) a făptuit o serie de crime monstruoase

Ilustrația noastră o înfățișează pe când e escortată la arest

Un grup de leproși

Leproseria din Lărgeanca

Pagina de literatură

sub conducerea d-lui N. BATZARIA

Prietenele lui Jean-Jacques Rousseau

Pentru cei cari n'au citit „Confesiunile” marelui scriitor, dela a cărui moarte s'au împlinit în luna aceasta 150 de ani, spun că nu există în toată literatura universală spovedanii mai sincere, mai fățiș făcute de cum sunt aceste Confesiuni. Nu se cunoaște un alt caz, așa cum a făcut Rousseau, al unui scriitor care să-și fi mărturisit în toată goliciunea lor toate slăbiciunile, toate păcatele, ba chiar și toate viciile, fără să tănuiască nimic și fără să caute să mai ușureze întru câțva gravitatea lor.

Și ne previne începând cu cuvintele următoare: „Întreprind ceva ce n'a avut nici odată un exemplu la fel și a cărui înfăptuire nu va avea nici un imitator.

Vreau să arăt semenilor mei un om în tot adevărul naturii, iar omul aceasta voi fi eu însumi”.

Așa fiind, e natural ca în aceste „Confesiuni” să găsim și toate cunoștințele sale cu sexul frumos, precum și toate aventurile sale de dragoste.

Spun mai întâiu că, spre deosebire de mulți alți scriitori, aceste aventuri nu sunt numeroase și mai ales, cu prea puține excepții, se caracterizează prin aceea că au fost, ca să zicem, așa de natură platonice.

Nu pentru motivul că Rousseau ar fi

M-me DE WARENS

avut un fizic plăcut sau că ar fi fost inzestrat cu un temperament rece și nepăsător față de atracțiile sexului frumos.

În adevăr, iată cum ne dă el însuși propriul său portret, atunci când împlinesc vârsta de 16 ani:

„Fără a fi ceiace se chiamă băiat frumos, mă prezintam totuși destul de bine în statura mea relativ mică. Aveam piciorul mic, pulpa fină, un aer degajat, fizionomia vioaie, gura mică, părul negru, ca și sprâncenele, ochii mici și chiar afundați, dar din cari țâșnea cu putere focul ce-mi încingea sângele”.

Cât despre temperamentul lui în privința pasiunilor, iată ce ne spune:

„Am pasiuni foarte aprinse și când mă agită, sunt de o impetuozitate fără păreche. Nu cruț nimic, nu știu ce e respectul, teama sau buna cuviință; sunt cinic, nerușinat, îndrăzneț. Nu există rușine care să mă oprească și nici pericol care să mă sperie, în afară de singurul obiect care mă preocupă, întregul univers nu mai e nimic pentru mine.”

Se grăbește însă să adauge: Toate acestea însă nu vin decât un moment, căci în momentul următor sunt într'o stare de complotă nimicire.

Când sunt liniștit, nu e om mai indolent și mai timid decât mine; mă speriu și de o muscă ce zboară.”

Timiditatea, care îl făcea să comită multe stângăcii în societate, nu l-a părăsit toată viața.

Tot acestei infirmități oarecum de naștere se datorește faptul că deși Rousseau în viața sa așa de frământată și vagabondă a cunos-

cut foarte multe femei și a fost deseori amoretat, totuși, precum reiese din Confesiunile raporturi de inlimitate n'a avut cu trei dintr'insele: M-me de Warens, M-me de Larnage, cu care a avut o aventură de câteva zile și Thérèse, cu care Rousseau a trăit, fără să se fi cununat cu dânsa, dela vârsta de 38 de ani și până la sfârșitul vieții sale.

Să ne oprim puțin asupra prietenelor sale, dar pomenind mai întâiu unele întâmplări mai caracteristice pentru excesiva sa timiditate.

La Turin are ca stăpână pe M-me Basile, o italiancă tânără și bine făcută, al cărei

JEAN-JACQUES ROUSSEAU
gravat după bustul lui Houdon

bărbat lipsea, pentru afacerile sale, cu lunile de acasă.

Rousseau se îndrăgostește din prima zi de dânsa și nici ea nu privește cu ochi răi această pasiune. Rezultatul? Întru Rousseau cea mai frumoasă și singura amintire este o după amiază, când a stat câțeva vreme în genuchi înaintea ei și a îndrăznit să-i sărute mâna. O îndrăzneală care n'a fost împinsă mai departe.

Tot la Turin se amorozează după aceea de una M-lle Brél, un amor din care nu se alege măcar cu sărutatul mâinei.

La Annecy din Savoia, unde locuia la protectoarea și apoi prietena sa, M-me de Warens, lui Rousseau îi cade cu tronc M-lle Galley, Rezultatul? Un sărut de mână din care Rousseau își amintește încântat.

Într'un rând — Rousseau are atunci vârsta de douăzeci de ani — e trimis să însoțească dela Annecy la Friburg, drum de câteva zile în vremea aceea, pe o fată din casa d-nei Warens. În fiecare noapte dorm în aceeași odaie, fata face, cum se zice avansuri.

Rezultatul? Ni-l spune însuși Rousseau: „Am sosit la Friburg tot așa cum plecasem dela Annecy”.

Tristan Bernard desemnat de Sacha Guitry

Cea dintâiu femeie cu care Rousseau a avut raporturi intime, a fost M-me de Warens.

Câteva cuvinte asupra ei. Elvețiană din orașelul Vevay, ea se despărțise de bărbatul său și trecuse dela calvinism la religia catolică. Regele Piemontului Victor Amedeu care stăpâna și Savoia, îi acordase o pensie. În schimb, M-me de Warens, care se stabilise în mica localitate Annecy din Savoia își luase însărcinarea să facă prozelitism pentru catolicism.

Blondă, mică de statură, grasulie, avea asupra moralei idei foarte bizare. Bună, miloslivă, nu prețuia banul, dar nu punea mare preț nici pe ceiace se numește cinste feminină.

Purtarea ei față de Rousseau nu va învedera mai lămurit lucrul acesta.

Când Rousseau, pornind în viața sa de hoinăreală, a cerut și a găsit un refugiu la dânsa, ea era în vârstă de 24 de ani, pe când Rousseau abia împlinise 16 ani. De aceea ea, îi zicea „Mittellul” (mon Petit), iar el „Maman”. Și adevărul e că și raporturile lor au fost de așa natură până ce Rousseau a împlinit vârsta de 22 de ani. Atunci el dădea lecții de muzică la câteva domnișoare.

Elevele sale puteau fi o ispită pentru dânsul și ca să-l scape de această ispită, M-me de Warens, convinsă că face o faptă bună, îi propune ea cea dintâiu și i se oferă.

În alitudinea aceasta Rousseau nu găsește nimic de blamat, ci, din potrivă, vorbește cu cuvinte de duioșie și de respect pentru „nișiatoarea” sa, precizând că în adevăr ea l'a scăpat de ispite periculoase.

De asemenea M-me de Larnage, cu care călătorind împreună a avut o aventură de câteva zile, nu s'ar fi întâmplat nimic, dacă ea n'ar fi făcut primul pas. Timiditatea îi oprea dela orice gest și mai îndrăzneț, cu toate că, precum am spus, era o fire extrem de pasionată.

Un exemplu despre modul de manifestare a acestei pasiuni, un mod cum nu cred că se mai întâlnește la cavalerii și cuceritorii de inimă din zilele noastre.

Odată, pe când, fiind la masă, M-me de Warens pusese în gură o bucatică de carne, Rousseau îi strigă: „E un fir de păr într'ânsa”. M-me de Warens o scoale din gură, iar Rousseau se grăbește să o înghită el.

Nu era nici un fir de păr, ci vroia să-i arate plăcerea ce simte mâncând ceva din gura ei.

După trecere de ani, Rousseau, în vremea când locuia la Paris, se îndrăgostește de M-me Houdetot. Însă această dragoste s'a prefăcut într'un sentiment de respect, când află că inima acestei doamne e dată, unuia, care nu era bărbatul ei.

M-me D'HOUDETOT

De aceea, Rousseau are dreptate când spune că nu era fericit în concluzia amurilor sale.

Sărbătorirea lui Schubert

Viena sărbătorește cum n'a mai fost sărbătorit un cântăreț, — o sută de ani de la moartea pretutindeni cunoscutului compozitor Franz Schubert.

Împreună cu Viena lumea întreagă salută pe acest mort nemuritor.

FRANZ SCHUBERT

© litografie de Iosif Kriehuber din anul 1846

Curtea casei din Viena, în care s'a născut Schubert: Himmelsphortgrund No. 72.

PORTRETUL LUI SCHUBERT TANAR

După un desemn de Kupelwieser

Boxul pentru oreutate mare

Până mai acum o lună toată lumea era încredințată că australianul Tom Hee-ney care în zilele acestea se va măsura cu Gene Tuney, va mânca trântea la sigur. După cum se pare, credința aceasta începe să se clatine.

Australianul se antrenează cu multă ardoare și înțelepciune și face ca partenerii săi angajați să plătiască scump banii pe cari îi primesc. Phil Mercurino, unul dintre aceștia, a primit o lovitură în frunte care i-a făcut în două arcade sprâncenelor și l-a scos din luptă.

Managerul lui Hee-ney nu încetează a spune orcu-i vrea să-l asculte că șansele australianului sunt tot mai mari, că e un adevărat gladiator, pe când campionul lumii nu-i decât un amator norocos.

— „Nici nu poate fi un luptător serios — spune managerul — când nu luptă decât odată la doi ani. O să rămână doar în istoria boxului. Hee-ney o să ți-l facă piftie!”

Toate bune, dacă n'am fi în țara reclamei, America. Businessmen-ii de aci se pricep minunat de bine să animeze întâlniri care nu se anunță destul de interesante.

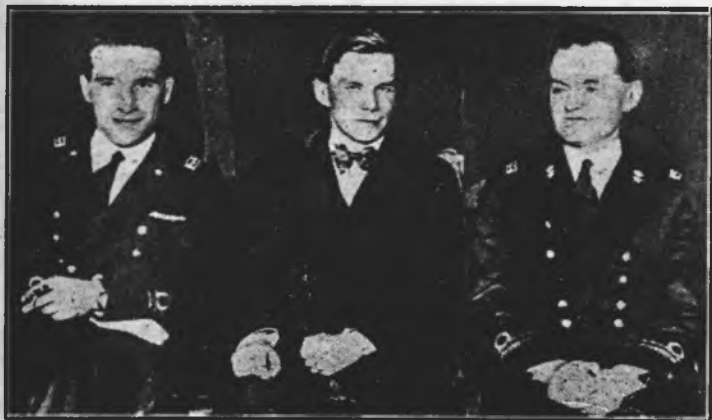
Norul sburător

Decurând, la San-Francisco s'a disputat al doilea Marathon al pielor roșii, cursă de alergare pe distanță de 482 mile rezervată indienilor din America.

Acest învingător al atletilor fierăști cu un nume poetic: „Flying cloud” pe românește norul sburător. Ilustrația noastră îl înfățișează pe când e felicitat de o fată tânără. Victoria i-a fost răsplătită cu 3000 dolari, o întreagă avere.

Cei cari au fost gășli

Căpitanul de co-vertă italian Maria-no, căruia i-a dege-rat un picior.

Protesorul suedez Malmgreen, care a murit acum o lună în mijlocul ghetari-lor.

Căpitanul de cor-vetă italian Zappi care era sleit de foa-me.

Cei trei din grupul Malmgreen, plecați prin gheturi, după naufragiul balonului „Italia”, au trăit cea mai îngrozitoare dramă, în cursul celor 13 zile cât au umblat flămânzi. Cei doi căpitani italieni au putut fi salvați de spărgătorul de gheață rusesc „Krassin”. Malmgreen a murit pe drum.

Sexul slab ?!

Carola van Lien, o tânără olandeză, în fața publicului din Viena, suportă ca zece automobile turism, diferite mărci, să treacă deasupra ei, fără să-i pese.

Rubrica Cinematografică

SUB CONDUCEREA D. LUI VALENTIN PODRANU

Cinematograful în Germania

Producția filmului tinde să devină cea mai importantă industrie germană

Făcându-se o statistică a filmelor prezentate în toată Europa s'a ajuns la următorul rezultat: 45% americane, 35% germane, 15% franceze iar restul alte producții. E neîndoișor că filmul german vine imediat după cel american, tinzând, nu numai a-l ajunge procentual, ci chiar a-l întrece. Evoluția artei și industriei cinematografice în Germania e surprinzătoare și de aceea vom căuta, în acest articol — bazați pe date statistice — să cercetăm drumul pe care l-a parcurs această industrie, până la progresul de azi.

Cinematograful german a luat ființă nu mult timp după cel italian, francez și danez.

Mulți ani producția lui nu conta pe piețele străine. De abia după 1910 încep și filmele germane să pătrundă în celelalte țări, iar în 1913 trec și în America unde se prezintă, în timp de un an, 1.500.000 de picioare. Cifra acesta e însă mică față de ceea ce exploata Franța (6.800.000 picioare), Britania (2.800.000 picioare) și Italia (2.500.000 picioare), căci Germania, până după războiu, venea într'al cincilea rând, în ceea ce privește producția cinematografică europeană.

În timpul războiului lucrul în ateliere nu încetează și se produc încontinuu filme, care sunt apoi reprezentate cu persistentă în cinematografele teritoriilor ocupate. Totodată ia un mare avânt Jurnalul cinematografic, care e pus în slujba armatelor Puterilor Centrale, pentru a susține moralul trupelor, cât și al populației. Astăzi Jurnalul de războiu german sunt socotite printre cele bine documentate și stau pe aceeași treaptă cu cele franceze și engleze.

Imediat după războiu, cu toată criza financiară care a oprit din acțiune atâtea mari uzine, filmul german nu încetează și începe să se impună în restul Europei, cu toate că aceste filme veneau dintr'o țară învinsă.

Piața cinematografică germană găsisse însă și un moment prielnic spre a-și plasa produsele. Italienii erau în plină decadere, francezii un producător în deajuns, pentru a se satisface toate cerințele și în afară de aceasta filmele franceze nu corespundeau — cu excepția unui mic număr — spiritului postbelic, iar de peste ocean începuse să invadeze piața europeană, filmele americane ale căror subiecte nu erau concepute pe placul nostru. Ele erau însă reprezentate fiind oferite pe un preț derizoriu, care atrăgea pe orice antreprenor.

Producția germană aduce însă ceva nou. Groaza și dezastrele produse de războiu era în toată goliiciunea, iar subiectul era tratat cu un rar realism.

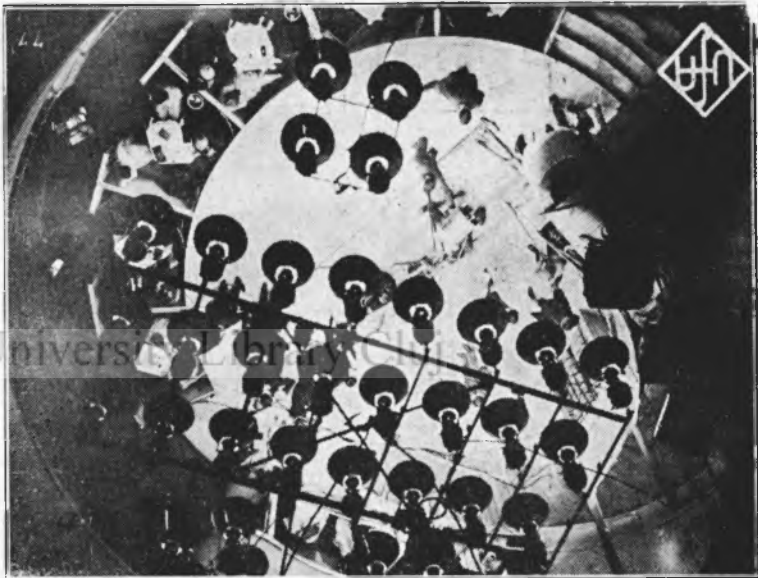
Pentru a nu se încălca prea mult bugetul cu cheltuieli inutile se evitau pe cât era posibil deplasările. Totul se făceau în studio, unde cele mai perfecționate „jupiteuri” dădeau cele mai frumoase efecte de lumină sombră. Grație acestor restrângeri a cheltuielilor filmurile germane putea fi oferite pe prețuri egale cu cele americane, ceea ce a făcut să se nască o mare concurență între produsele americane și germane. Lupta aceasta s'a potolit în urma unor serii de acorduri americano-germane: primii voind a-și asigura sălile de proiecție europeană precum și o utilizare a capitalurilor lor mari în turnarea de filme. În vechiul continent, cei din urmă dorind să exploateze

marea producție în care cheltuielile n'ar fi putut fi acoperite numai de Europa.

Toată industria cooperează acum la perfecționarea tehnicii filmului german.

Studiourile berlineze sunt cele mai bune din lumea întreagă. Chiar americanii au rămas uimiți de tehnica pe care o posedă cea mai mare organizație cinematografică din Europa: Ufa. Iar marele artist Douglas Fairbank a declarat, pe când vizita acum câțiva ani Germania, că ar ține foarte mult să turneze un film, în studioul Ufei, căci în nici un studio american nu există o atât de perfecționată rețea de luminație.

Vorbind de Ufa credem necesar să arătăm, în câteva rânduri organizația acestui

Reflectoarele în studio-ul Ufei.

„colos” care caracterizează întreaga industrie cinematografică germană.

Studioul dela Babelsberg a fost fondat în 1910. Suprafața sa se întinde pe 110.000 m. p. Pe acest teren se găsesc clădirile permanente și ruinele cele mai pitorești, cu un teren pe care poate să evolueze un întreg escadron.

Clădirile permanente formează uzinele. Aci se găsește un post electric de 5.000 amperi, un hangar pentru negative, două hangare cari reprezintă propriu zis studioul, o magazie unde se află în cea mai strictă ordine, sute de mii de costume cât și requizitele și în fine 400 camere pentru funcționari. Fiecare artist își are loja sa, mobilată în stilul cel mai modern, iar fiecare lojă posedă câte o baie.

Organizația Ufei cuprinde trei secțiuni: producere, distribuție și exploatare. Secția producerei se împarte și ea în mai multe subsecții: filme pur artistice, filme cu caracter vulgar, filme pur științifice, filme sociale, filme didactice și culturale, filme documentare și în sfârșit actualitățile.

Distribuția cuprinde două secții: distribuția filmelor proprii și distribuția filmelor celorlalte case străine sau indigene. Secția exploatare are conducerea a 110 săli de cinema, din cele mai moderne, și care sunt proprietatea acestei societăți.

Ufa a pordus cele mai mari filme din punct de vedere artistic, din întreaga lume: „Ultimul om”, Variété, Nibelungii, Metropolis și altele.

În afară de Ufa mai sunt încă alte 50 de case de producție. Jumătate din ele sunt în strânse legături cu America. Anglia și Franța. Producția de filme se ridică din an în an. În 1923 germanii au produs 808 filme, iar în 1928 pe un singur trimestru (de la 1 Ianuarie la 31 Martie) 574 de filme. Dar din acestea o bună parte sunt filme didactice și educative. Față de filmele care vin de peste graniță, germanii păstrează anul acesta o producție de 45% filme străine iar 55 filme indigene. ¼ din filmele produse sunt exploatate în toate statele Europei, excluzând Anglia. Deasemenea și în America pătrunde un prea mic număr.

În Germania filmele sunt exploatate de 4000 de cinematografe, majoritatea aparținând caselor de producție sau distribuție.

Sălile de proiecție germane sunt din cele mai încăpătoare și moderne. Numărul locurilor variază între 1.500—3.000. Progra-

mul e compus din filme de scurt și lung metraj, iar în unele săli se dau și completări artistice, vorbite.

Poșta Cinefililor

C. Dumitrescu. — CHARLIE CHAPLIN, 1416, La Brea Avenue, Hollywood, California, U. S. A.; DOUGLAS FAIRBANKS, Fairbanks studio, Hollywood, Calif. U. S. A.; ADOLPHE MENJOU, Lasky studio, Hollywood, Calif. U. S. A.; JOHN GILBERT, Metro-Goldwin studio, Culver City, Calif. U. S. A.; HARRY LIEDTKE, Berlin Lichterfelde, Drakestrasse, 81; IVAN MOSJOUKINE, Ufa, Berlin W. 9, Kothenerstrasse, 3; HARRY PIEL, Berlin W. 15, Konstanzeestrasse, 7; LYA DE PUTTY, Columbia Production, Hollywood, Calif. U. S. A.; DOLORES DEL RIO, United Artists Studio, Hollywood, Calif. U. S. A.; HUGUETTE, 137 Boulevard Haussmann, Paris; GRETA GARBO, Metro-Goldwin studio, Culver City, Calif., U. S. A. Restul în numărul viitor.

Paul Gerardy. — LYA MARA, Berlin, Pommernalle. Adresa lui Verebes, în numărul viitor, ca s'o dau pe cea nouă.

Luzon. — CONRAD VEIDT, Universal studio, Universal City, Calif. U. S. A.; HARRY LIEDTKE, vezi răsp. C. Dumitrescu; LYA DE PUTTY, idem; ALICE TERRY, Rex Ingram studio, Nice, France; LILIAN GISCH, Metro-Goldwin studio, Culver City, Calif., U. S. A.

Figurile Ecranului

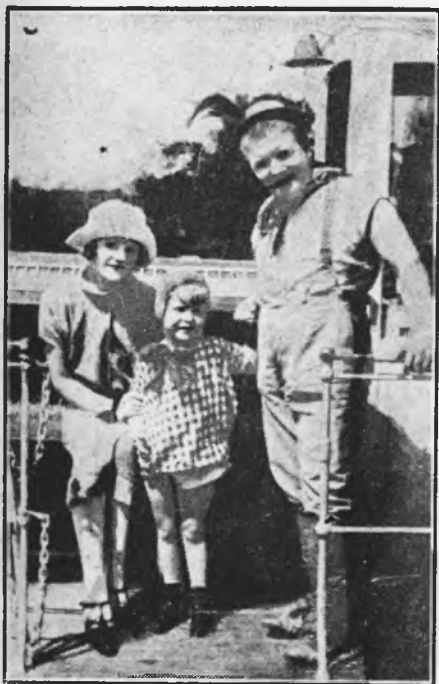
Vera von Schmiterl w

Vera von Schmiterl w e tipul reprezentativ al frumosei suedeze. Opriti v mai mult asupra cli eului  i admira i perfecte trăsături ale fe ii. O figură ovală, cu o frunte înaltă, — ce trădează o minte inteligentă —  i dela care porne te un păr blond, mătăsos, — ce se prelinge lini tit, ca înținsul de gheață. Ochii ei albaștri, luminoși, îți pătrund dincolo de suflet  i îți turbură mintea, — iar buzele ei senzuale îți amintesc pe Brigitte Helm.

Vera von Schmiterl w nu a apărut de mult pe ecran, deaceia ne e aproape necunoscută, dar cele câteva filme în care a jucat, ne-au dovedit că posedă un real simț artistic. Cei cari au văzut Cele trei dorințe, au putut observa, dealtfel, frumosul ei joc; reușind ca împreună cu G. Fr lich să susțină toată greutatea acțiunii. Un alt rol care a relevat talentul Verei Schmiterl w e uel al Cristei din „Am Rudesheimer-Schloss steht eine Linde” (care nu s’a reprezentat la noi) unde are ca partener pe Werner Fuetterer, o altă fericită descoperire a cinematografului german. Sperăm ca în sezonul ce se apropie să admirăm mai multe filme cu această tânăra artistă suedeză.

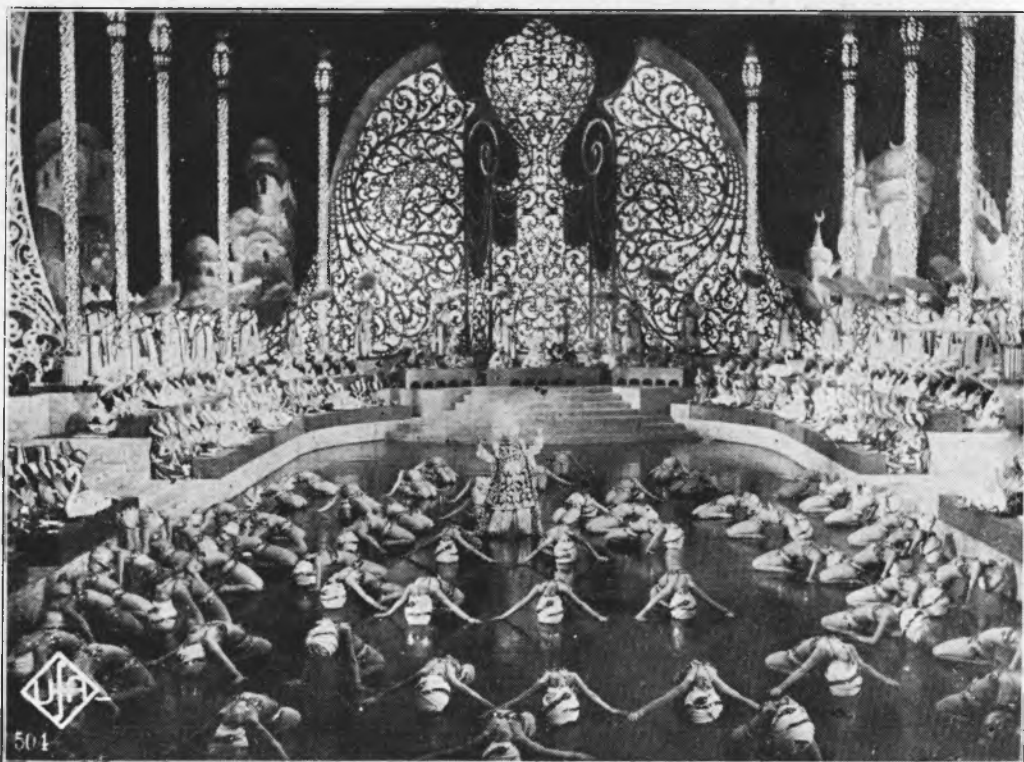
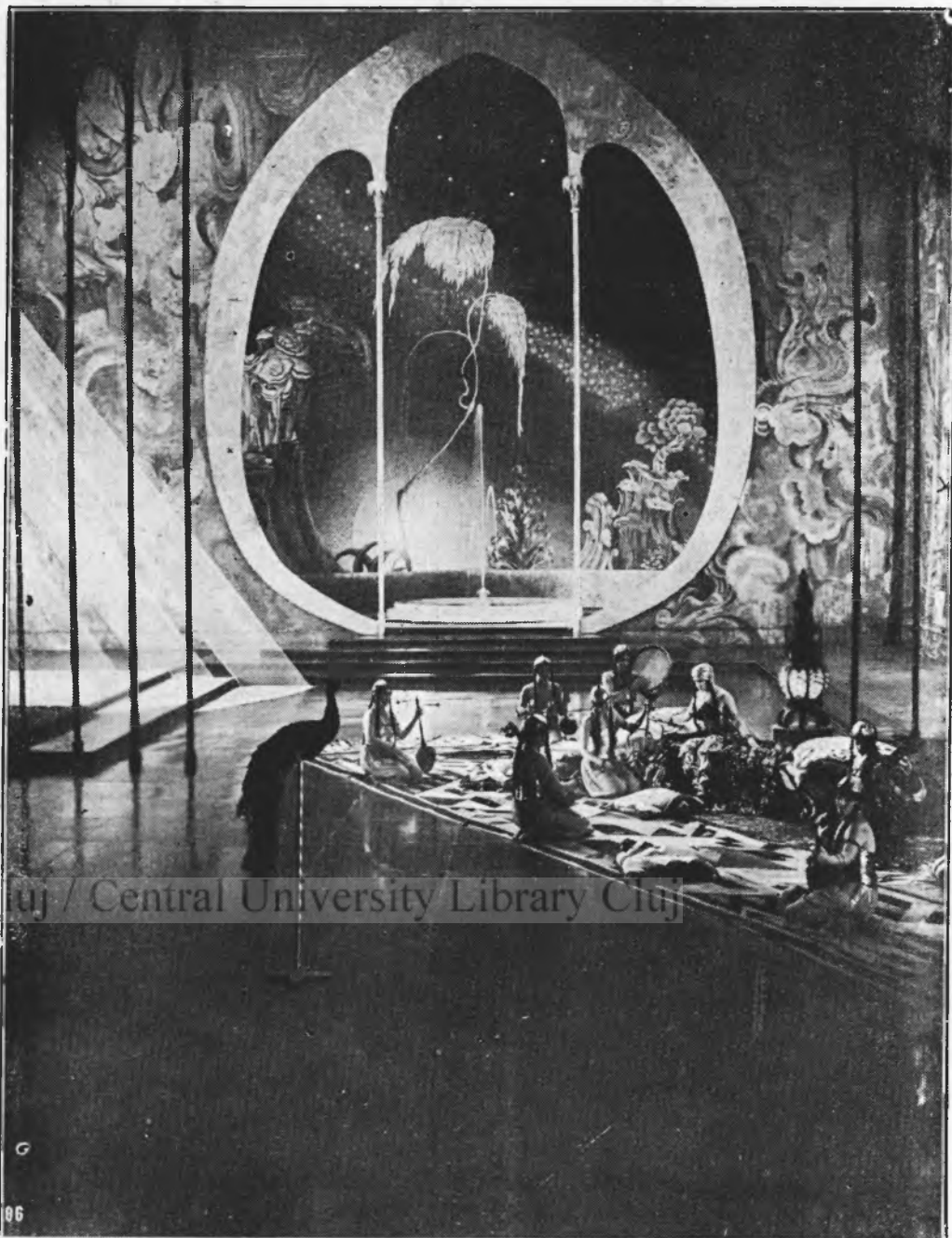
O fotografie rară: Patachon cu familia

Micul  i adorabilul Patachon cu soția  i fetița lui pe iachta sa proprie

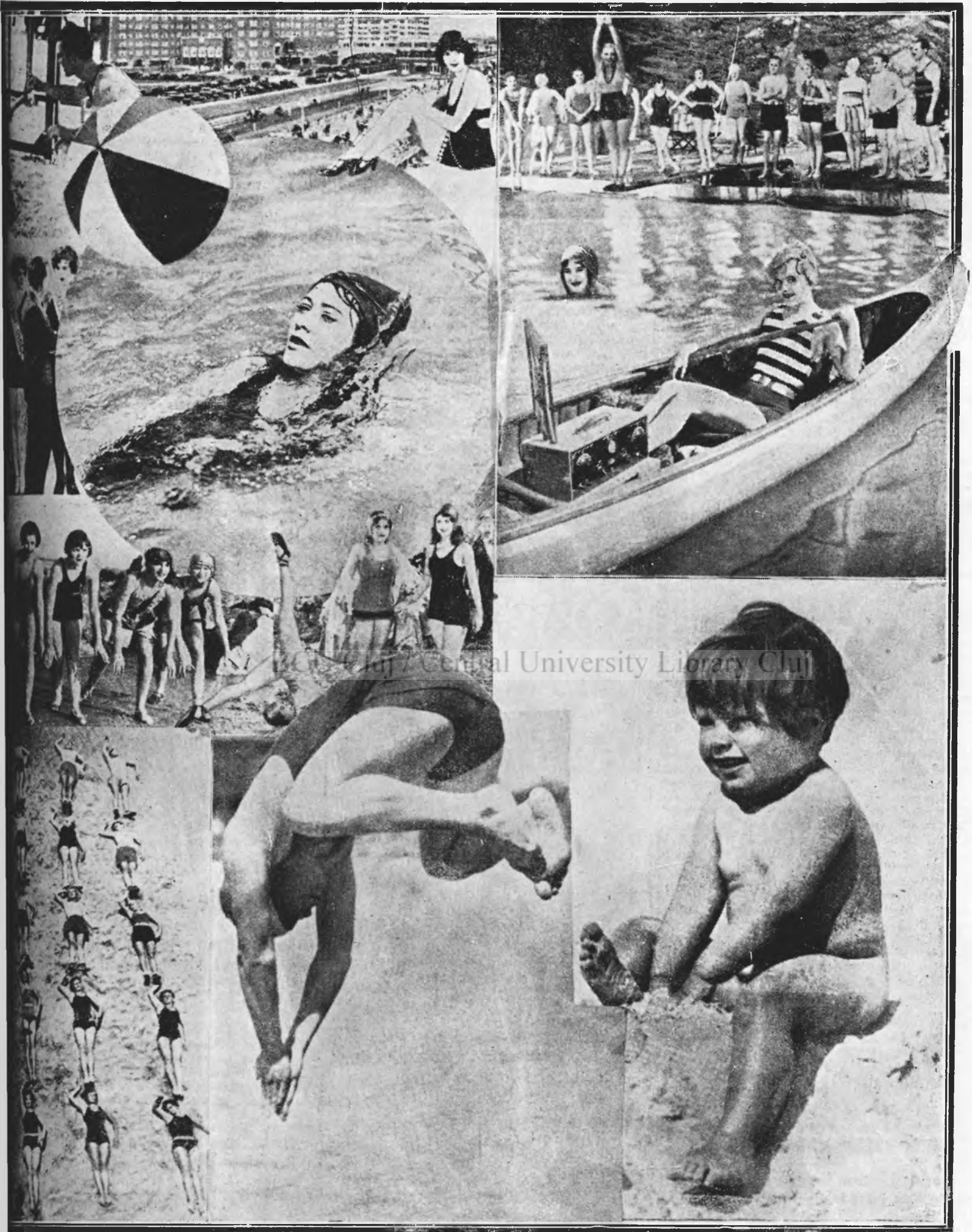
Sheherazada

Reproducem aci câteva scene din fastuoasa realizare a „Ufei” Sheheradza (Geheimnisse des Orients). Regia a fost încredințată lui Alexandru Volkoff, care a realizat  i cunoscutul film „Casanova”. Distribuția cuprinde de pe Nicolas Koline, Ivan Petrovici, Iulius Falkenstein  i Dita Parlo. Figurația cuprinde câteva mii de persoane.

Nimic nu poate fi mai desfătător în timpul verii, anotimpul de viață și sănătate, decât petrecerea la plajă. La mare
 Unda apei răcorește trupul și boalele dispar în baia de lumină și de raze ultraviolete.
 Tot mai mult oamenii înțeleg că fizicul se întărește la soare și la mare.
 Ilustrațiile noastre arată cât de mult e apreciată plaja în străinătate : copii, tineri și bătrâni, petrec cu toții vacanța

pe nisipul de lângă țărmul apelor curgătoare, soarele victorios își revarsă razele strălucitoare, dătătoare de putere.

la marginea mării sau la țărmul râurilor, făcând băi de soare, de nisip și de apă.

Femina

Bieții bărbați!

Vă asigur că titlul nu e nici decum ironic, ci exprimă o compătimire sinceră pentru reprezentanții sexului tare.

Cea mai inteligentă rugăciune pe care am auzit-o vreodată e cea din cartea lui Moisi, care glăsuște astfel pentru femei: — „Mulțumescu'ți ție, Doamne, că m'ai creiat după voința ta”, iar pentru bărbați: „Mulțumescu'ți ție Doamne, că nu m'ai făcut femeie.”

E, o repet, cea mai inteligentă dintre rugăciuni, pe care o aprob din toată inima — dar... numai zece luni pe an.

Dela Sfântul Vasile și până la Sfinții Petru și Pavel femeia, care nu e cu totul la adăpostul grijilor, se ciocnește, zi de zi, cu fel de fel de neplăceri în viață, datorită în cea mai mare parte sexului din care face parte. A înșira aci doar câteva din ele ar duce prea departe și ar fi și de prisos: Cititoarele le cunosc din experiență, cititorii or cum vor fi neîncrezători.

Două luni pe an, în schimb, ne răzbunăm și noi! Două luni, în toilul căldurilor, putem inversa și noi rugăciunea, mulțumim fierbinte atotputernicului, că nu ne-a creiat bărbați.

Zău, și nu vă e și dv. milă de bietele ființe bipede, cari străbat ulițele toride ale Capitalei și celelalte orașe de câmp. Imbrăcați cu pantaloni lungi de stofă, guler, cravată, haină grea? Și doar nu se duc la plimbare, ci la muncă! În birouri își mai scot ei cuirasa de stofă — surtucul, — nu-i vorbă, dar de îndată ce intră vre-o reprezentantă a sexului slab, cu rochie străvezie, decoltată, scurtă până la genunchi, cu mâneci inexistente și dessou-uri aproape imponderabile. Incepe o avalanșă de scuze, din partea bieților bărbați și imediat își pun iarăși haina pe umeri. În trenuri e și mai rău: acolo scoaterea hainei se amendează.

— In paranteză: În țara românească ești liber să înjuri oriunde ca la ușa cortului, fără ca cineva să se simtă jignit, dar dacă și scoate un călător haina la 35 Celsius la umbră și rămâne într-o cămașă impecabilă aduce un ultragiu moralei publice, ce se pedesește cu 500—1000 lei amendă.

Mărturisesc că sentimentul de milă ce mi-l inspiră bieții bărbați e amestecat cu o oarecare doză de bucurie răutăcioasă.

Pentru că bărbații nu sunt cătuși de puțin convinși de necesitatea acestui fel de îmbrăcăminte, dimpotrivă recunosc că e și antihigienic și inestetic. Dar n'au curajul să impue o modă decentă adecvată temperaturii. Fiecare în parte mărturisește, că haina, gulerul și cravata sunt o povară, dar se'mbracă cu ele. În loc să poarte cămașa sport, pentru că nu îndrăznește să se împrotrivească obiceiului.

Si se mai zice, că noi femeile suntem sclavele modei! — Bieții bărbați!

E. MARGHITA

Atenție deosebită

Șoferul conduce mașina cu vioiciune. Ei și Ea s'au infundat în pernele automobilului. După o lungă tăcere, el întreabă:

— Stai bine?

— Da, dragă.

— Pernițele nu sunt prea tari?

— Nu, scumple.

— Nu te sdruncină?

— Nu, iubitele.

— Și... nu te trage curentul în spate?

— Nu, sunt bine.

— Atunci, hai să schimbăm locurile, vrei?

Moda se schimbă

Evident, pentru că altminteri n'ar mai fi modă.

Totuș, în ultimii ani, schimbările ei au fost lente. Am rămas mereu la aceeași rochie dreaptă, cu pliuri, cloșuri sau volane, făcute pentru siluete svelte.

Cucoanele cu figuri à la Rubens — mai există dar acestea, în ciuda masagiului, a sportului a gimnasticii de tot felul — sunt disperate. Toaleta fermecătoare pe corpul de efeb al manechismului se prezintă imposibilă pe trupurile lor cu rotunjimi pronunțate.

Casele de modă pariziene s'au gândit în sfârșit și la aceste nenorocite ființe, precum și la doamnele mai în vârstă.

Vom avea la toamnă manechine mai grase, mai svelte, mai tinere, mai bătrâne, după trebuință. Și vom avea o modă pentru femeia de tip „Girl” și alta pentru femeia de tip „Lady”.

Estetica va profita în orice caz de această diviziune a modei — și croitoresele de asemeni.

Umbrelute moderne, făcute din panglică ciré, imitând petalele de flori.

— Dobitoc nerușinat, cum îndrăznești să mă stropești cu apă?

— Păi și bucătăreasa noastră, dacă vrea ca friptura să se rumenească o stropește...

După natură

Știa dânsa...

Trăiesc de cinci ani în cea mai deplină înțelegere. S'au luat din dragoste și nici o ceartă n'a venit până azi să le tulbure fericitatea. El își uită necazurile, la slujbă, gândindu-se că o va regăsi acasă. Dânsa își trece vremea așteptându-l.

Toate până azi. Azi e Vineri și 13. Știa ea că i se va întâmpla o nenorocire. Când s'au așezat la masă dracu știe cum s'a mișcat ea, c'a răsturnat piperul tot, pe masă.

„Mișule, spuse dânsa cu lacrimi în voce, să vezi c'o să ne certăm. Uite am vărsat tot piperul”.

„Fugi de-aci, nu fi prostuță. Ce-are aface piperul cu noi”.

„Nu se poate. Sigur c'o să ne certăm. M'a mâncat și nasul. O să plâng azi”.

„Cum să ne certăm frate, dacă n'avem nici un motiv”.

„E și Vineri — continuă soția cu încapătănare, și știu dela mama...”

„Ascultă dragă, devi enervantă cu încăpățanarea ta, nu ne-am certat niciodată și acum o ți morțiș c'o să ne certăm”.

„Vezi ai și început să mă cerți. Știam eu că dacă verși piperul la masă...”

„Ești extraordinară! unde vezi că mă cerți? Numai că, după ce sosesc plictisit dela birou, cu gând să găsec acasă refugiu și liniște, tu începi cu nerozii de astea”.

„Sigur eu sunt proastă. Până acum nu eram așa proastă. Văd eu că te-ai plictisit cu mine...”

Ea începe să plângă.

„Ascultă Lenușo, mă scoți din sărite! Nu ți-am spus nici un cuvânt rău, dar dacă vrei să te cerți, fiindcă ai vărsat piperul pe masă e o nerozie. Cauți ceartă cu tot dinadinsul.

Ea plânge tot mai tare.

Sigur tot eu sunt de vină!

„Dacă'm vărsat fără voie puțin piper, parcă cine știe ce crimă am făcut. Doamne, Doamne ce nenorocită sunt!”

„Ești pur și simplu nebună. Căldurile sunt de vină, sau dracu știe ce te-a apucat. Mai bine nu veniam acasă”.

Dânsa plânge în hohote printre suspine deabia poate îngâna:

„Ce bătăran! Vai dacă m'ar vedea mama!”

Dânsul iese furios trântind ușa.

Doamna continuă să plângă: „Știam eu c'o să ne certăm...”

N. C.

Ce nu știe orice gospodină

BAUTURI RĂCORITOARE

Acum în toilul verii, suntem bucuroși să oferim mosafirilor o băutură răcoritoare, mai ales atunci, când nu avem posibilitatea să le servim înghețată. Iată câteva rețete gustoase și lesne de preparat:

Se roade coaja unei lămâi, se pune într'un castron, se adaugă trei linguri mari de zahăr, praf și zeama a două lămâi se acopere și se lasă astfel câteva ore (3—4). Apoi se adaugă două pahare de vin alb și un kilogram de lapte clocotit. Se amestecă și se strecoară printr'o cârpă curată.

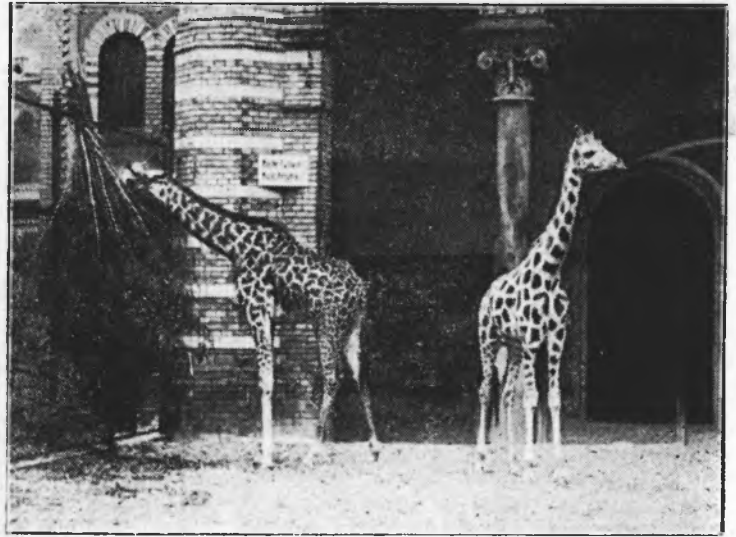
Punem citronada la gheață.

LAPTE CU MIGDALE

125 grame migdale dulci și două migdale amare se opăresc, se cojesc, se usucă și se dau prin mașina de măcinat nuci sau se pisază în puiliță de porțelan. Apoi se pun într'un vas de porțelan, se toarnă un kilogram de lapte fierbinte peste migdale, se amestecă cu lingura, se acoperă și se lasă să stea un ceas. După aceia strecurăm laptele printr'o sită fină, acoperită cu o bucată de olandă curată. Se adaugă zahăr, după gust, și un pic de sare, 2—3 gălbenușuri de ouă, pe care la amestecăm cu laptele, cu ajutorul unei linguri. Se pune la gheață.

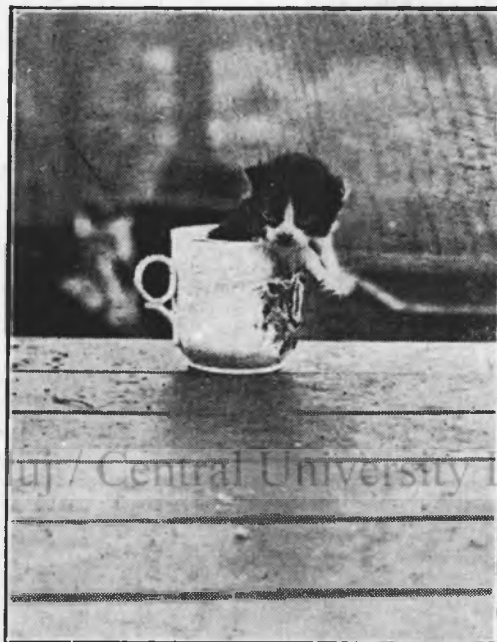
Studentele și studenții școlii superioare de educație fizică fac exerciții ritmice în vederea prezentării la Olimpiada dela Amsterdam.

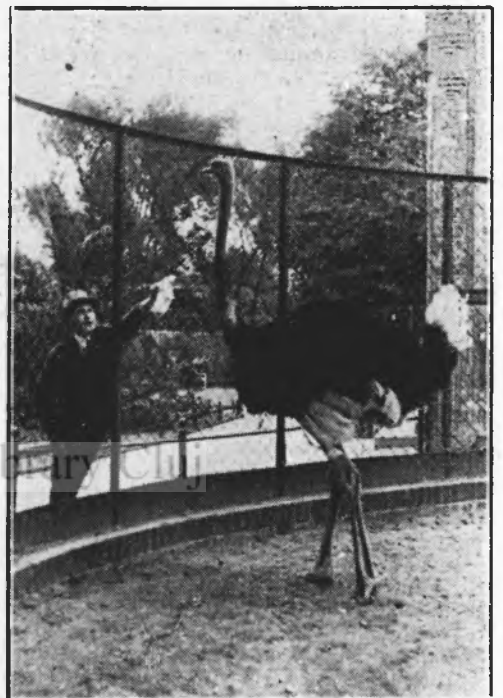
Girafele cu gâtul nemdsurat de lung așa în căl să poată ajunge cu gura frunzele de pe copacii înalți, cđci în natură nimic nu e făcut fără rost.

Hipopotamul, calul de apă, e un animal uriaș cu pielea groasă care-și face veacul prin fluvi și râuri.

Amicii pisicilor din Germania au destinat o clădire veche de fabrică amenajării unui azil pentru pisicile lipsite de adăpost. Ilustrația noastră înfățișează o pisicuță adăpostită, după ce i s'a servit un „frühstück”.

Struțul pasărea alergătoare a pustiului. Penele acestei păsări erau foarte prețuite până mai anii trecuți și în crescătoriile speciale se produceau cantități mari cerute de europence pentru împodobirea pălărilor. Astăzi penele de struț se întrebuințează mult mai puțin.

Săptămâna trecută au avut loc pe stadionul din Berlin întrecerile de selecțiune pentru învățătorii germani cari se vor prezenta la Amsterdam. În ilustrația noastră d-ra Ioban face un salt admirabil în apă.

Domnișoara Söhnchen, fostă campioană în salt la ultima Olimpiadă, va trebui să lupte spre a-și menține titlul.

Publicul admiră peștișorii rari, cari se mișcă în apa străvezie a unui bazin artistic construit.

EXCELENȚA REVISTĂ UMORISTICĂ „PARDON”

Revista decentă pentru familia, împlinind 5 ani, va apare mâine într'un număr excepțional, în 16 pagini, în culori, în genul marilor reviste umoristice străine.

Extraordinairele aventuri ale savantului Svante Perenius

Nuvelă fantezistă de NIC. CONSTANTIN

3

...Svante Perenius deschise ochii și încercă să se ridice. Era foarte obosit și se simțea slăbit.

„Am avut febră astă noapte” gândi savantul, și pare că toate se rotiau cu dânsul. Apoi își aduse aminte: Eri a cerut să i se suspende viața...

Da de unde! nu ieri, acum două mii de ani!

Extraordinar!

Și unde se află aci?

Svante Perenius își frecă ochii: Visează încă, probabil. Cele ce vede nu pot fi decât halucinații. Cum de stă suspendat în aer?

Și cu toate acestea trupul e sprijinit! Pipăie cu mâinele și... E posibil? Desigur oamenii au inventat cristallat elastic. Atunci nu e suspendat în aer?!

Se mișcă domol, cu băgare de seamă. Colo sunt copaci, un isvor. Dar curios, totul pare că plutește. Svante Perenius cercetează cu piciorul golul pe care-l bănuște în jurul planului de susținere. Piciorul se oprește de o suprafață rezistentă: Savantul suedez se găsește într-o cameră făcută toată din cuarț. Uimit privește la decorul din jurul său. Ar dori să vadă pe cineva.

Chiar în acest moment, dindărătul copacilor apar două făpturi. Străbat prin pomi și ape și vin cu o înțeață extraordinară. Svante Perenius începe să creadă iar că nu s'a trezit de tot.

Dar iată că decorul de odinioară se transformă, înaintea lui apare o câmpie întinsă, o grădină uriașă de flori. Nimic decât flori: trandafiri mari, iasomie, crini, garoafe și tuberoze. În cea mai încântătoare îmbinare de culori și forme.

Și parfumul lor se simte, cum se simțea odinioară mirosul brazilor și răcoarea isvorului.

Svante Perenius nu poate înțelege.

Cele două făpturi au sosit lângă dânsul și stau mute.

Savantul suedez se uită la ele. Nu sunt oameni, sunt manechine, păpuși cu chip de om, mașini automate. Una din ele face lui Svante Perenius o injecție, pe care acesta n'o simte decât prin efectele ei: o completă regenerare a forțelor. Celălalt manechin îmbibă trupul savantului cu un lichid care se evaporă imediat și produce o înviore a membrilor.

Svante Perenius se lasă îngrijit. Dar unde sunt oamenii raționabili? Ar voi să ceară lămuriri. Aceste două manechine nu sunt de bună seamă decât instrumentele. Oare poate să le vorbiască?

N'apucă să-și formuleze gândul și în fața lui apare un om.

Lui Svante Perenius i-au trebuit câteva clipe spre a înțelege că n'are aface cu un monstru, ci cu un om adevărat. Într'adevăr capul noului venit este enorm, față de trup. Dacă trăsăturile sunt foarte regulate. În chipul acesta galben negricios, fără un fir de păr, în afară de ochi, nimic nu trădează viață. Picioarele mici și subțiri, ca și mâinile dealtminteri poartă toțuș cu destul ușurință capul uriaș, trupul de copil aproape fără umeri și fără șolduri.

Svante Perenius se gândi să-i vorbească în esperanto. limba care devenise universală încă depe vremea când își avea laboratorul în Upsala, dar omulețul, mai înainte ca să i se spună un cuvânt, rosti într-o suedeză perfectă:

„Nu trebuie să vă frământați spiritul dv. greoi și rudimentar. Citim ca într-o carte tot ce se petrece în mintea cuiva. Și pentru că sunteți strămoșul, care-a voit să trăiască o viață latentă 2000 de ani, din curiozitatea de-a vedea firea de azi, voi întrebunța pentru d-ta acest instrument neobișnuit la noi de exprimare a gândurilor: cuvântul și vă voi da lămuriri la întrebările, pe care n'aveți nevoie să mi le puneți. Da, n'aveți nevoie să mi le puneți, cum n'a fost de trebuință să vă exprimați dorința de-a sta de vorbă cu un om. Oamenii de azi pot discerna unde care emană din scoarța cerebrală

și astfel pot ști în orice clipă ce gândesc semenii. Iată — bunăoară — eu cunosc părerea puțin măgulitoare pe care o aveți despre fizicul meu. O să ne erlați însă, dacă vă voiu spune că atât eu, cât și toți frații mei — cari nu se deosebesc într'u nimic de mine avem despre dv. strămoșii noștri o părere cel puțin tot atât de proastă și forța fizică de care dispuneți — departe de-a ne impune, ne inspiră milă, căci ați dezvoltat-o în dauna spiritului. Noi pentru munca fizică avem automatele pe care le-ați văzut.

În primul rând e nevoe să vă spun că nu avem nimic de aflat dela d-ta. Cunoaștem în cele mai mici amănunte întreaga istorie a planetei pe care o locuim. Apreciem străduințele pe care contemporanii d-tale și i. special. — în epoca în care te-ai născut d-ta, le-ai depus pentru propășirea științifică, dar ceace ați produs nu putea fi decât cu totul inferior, pentru că strămoșii noștri până mai acum o mie de ani erau stăpâniți de teama de moarte. Oamenii de azi — poate fiindcă trăesc prea mult — nu numai că nu cunosc această frică, dar foarte adesea ei grăbesc sfârșitul vieții.

Imi dau seama că e foarte greu să mă fac înțeles de d-ta. Bagă de seamă că ești unul dintre pușini oameni cu cari sunt nevoit să mă slujesc de mijlocul acesta grosolan de înțelegere, graiul. Noi între noi ne înțelegem fără să vorbim, căci suntem impresionați reciproc de vibrațiile scoarței cerebrale și astfel ne cunoaștem imediat gândurile. În câteva din insulele Pacificului se mai găsesc oameni cari să se slujească de grai.

Invenția d-tale? — Vezi cât de mare e avantajul de-a citi gândurile semenilor? discuți fără pierdere de vreme — invenția d-tale a fost părăsită demult. Cu greu pot înțelege părerea d-tale de rău, dar e natural că oamenii, când au isbulit să prelungească tot mai mult viața, au renunțat, încetul cu încetul, la suspendarea ei.

Pe rând, ceace numiați dv. boale au fost nimicite. Omenirea n'a mai știut ce-i suferința. Noi azi nu pricepem această noțiune, după cum nu cunoaștem nici cealaltă noțiune a dv.: bucuria. Omul nu s'a mai hrănit ca animalele, a învățat să domine forțele naturii, să transforme anotimpurile, să încălzească polii și să tempereze clima tropicelor. Pământul este azi grădina pe care dv. o numiați paradis și toate operațiile acestea le fac automatele noastre. Noi nici nu ne bucurăm nici nu ne întristăm de ele, noi cugetăm.

Omul tăcu.

Svante Perenius rămase buimăcit. Cum, la aceasta a dus progresul științific? Oamenii trăesc vreme îndelungată pentru ca tot timpul să-și ducă viața ca o povară? Plăcerea, voluptatea de-a trăi a dispărut?

Iar celălalt care-i citia gândul, cum citește cineva slova tipărită, reluă:

Noi nu putem înțelege că există o plăcere în a trăi. Dealtminteri cu greu înțelegem noțiunea de plăcere. Singure simțurile văzului, al auzului și cel pe care d-ta nu-l cunoști, și pentru care nu găsec termen în graiul dv. — acela cu care noi percepem gândurile semenilor — mai sunt uneori desfătate, dar pentru scurt timp și cu mică intensitate.

E natural deci că, pentru noi, viața nu este bucurie, după cum nu este nici suferință.

Deaceea n'avea rost s'o prelungim prin suspendare, la ce s'o trăim în fragmente, când și așa e destul de lungă. Pe d-ta — fiindcă ai dorit astfel — te-am lăsat să-ți continui viața latentă și automatele noastre, după ordinul înregistrat — te-au deșteptat azi, când s'au împlinit 2000 de ani dela data cufundării d-tale în somnul care suspendă viața. Noi trăim în mod normal 4-500 de ani și durata vieții se tot prelungeste.

Și, citind în mintea lui Svante Perenius întrebarea: „Omenirea nu se va înmulți peste măsură de mult?” „Nu, răspunse omul cu picioare subțiri și capul enorm, nu căci nașterile sunt tot mai rare. Numărul femeilor care procrează, deși sunt îngrijite în mod special, e tot mai mic. Atât e de adevărat că echilibrul cel mai perfect domnește în natură.

Tumultoase se îmbulzeau întrebările în mintea lui Svante Perenius și omul care-i răspundea cu indiferență, înainte de a i se formula întrebarea, era plictisit de această curiozitate — după părerea lui copilăriească. „Am spus că foarte greu vei putea pricepe stările noastre. Noi plutim. N'avem nevoie de locuințe, întrucât producem în locul unde stăm, temperatura și vremea pe care o dorim. Automatele noastre au prefăcut pământul — pe care noi demult nu-l mai folosim pentru hrană — într-o grădină. Animalele trăesc în coloniile pe care li le-am făcut și le lăsam să se desvolte în bună pace. D-ta ai rămas adăpostit în casa aceasta, construită acum 1000 de ani din cuarț și din sticlă elastică. Radiațiunile ultraviolete pătrund deodată cu cele de transmitere imaginilor pentru desfătarea ochilor. Ne petrecem timpul cugetând laolaltă sau adunând muzica eterului și simfoniele de culori ale planetelor. N'avem nici dorințe, nici idealuri și deaceea viața pare multora prea lungă.

Svante Perenius înțelese din chipul cum omulețul îi dete aceste din urmă răspunsuri că îl plictisise cu întrebările și se gândi să-i mulțumească.

„Da într'adevăr spuse acela — înainte ca Svante Perenius să fi deschis gura — socot c'am spus tot ce aveam de spus așa încât d-ta să poți în oarecare măsură înțelege. Rămâi aici cât vei voi. Ți se va putea prelungi viața pe un timp oarecare sau, dacă dorești, ți se va suspenda, după metoda d-tale, pe o durată de încă o mie, două, sau cinci mii. Automatele sunt la dispoziția d-tale. Dv., strămoșii noștri, aveți multe dorințe și voința tare. Dictează-le ce dorești”.

Zicând aceasta, omul dispăru.

Svante Perenius își luă capul în mâini și începu să cugete la toate câte aflase. Cât de neașteptat de nou erau toate! Cum s'a schimbat omenirea în două mii de ani!

Incheiem aci povestirea aventurilor lui Svante Perenius. Cititorii sunt invitați să răspundă „Ce-a făcut Svante Perenius?”

Răspunsurile trebuie să fie motivate și scrise sub forma de continuare a nuvelei.

Cel mai bun răspuns va fi premiat cu 3000 lei.

Expoziția presei din Colonia

Trenulețul lui „Gretchen” cea leneșe. — Un oraș de lumină. — Biserica de oțel

Așezată pe malul cellalt al Rinului, expoziția Presei din Colonia a știut să adune la un loc, pentru instruirea și captivarea publicului vizitator, știință și artă, tehnică înaltă și popularizată, utilul și plăcutul, așa încât ochiul să nu obosiască de ariditatea unor subiecte de specialitate pură, ci să se încante în fața lucrurilor expuse în cel mai inteligent și mai atrăgător chip.

Variația cu care au știut numeroasele asociații de presă germane să-și instaleze standurile, exclude monotonia unui subiect pe care ori-cine și-l închipuia redus la expunerea de rotative, lynotipurii, cernelurii și hârtie.

Ingeniozitatea stăpânește pretutindeni și e cu atât de multă profuziune amestecată în toate, încât înșiși copiii găsesc o deosebită atracție în hallurile vaste, pardosite cu covorașe late, roșii, de cânepă groasă împle-

PAVILIOANELE STRAINE ȘI COLȚIȘORUL ROMÂNIEI

Bine înțeles că de cum am ieșit din halla cea mare a presei germane, am întreat de pavilionul românesc. Indrumată cu bunăvoință, după câțiva pași prin parcul expoziției, zăresc cu emoție, fluturând în aerul cald d'afară, culorile Patriei. Există o întreagă aleie a standurilor țarilor străine. După ce trec de frumoasa sală, unde tânără republică cehoslovacă își prezintă foarte demn slova tipărită, iată-mă față în față cu bluze și catrințe, scoarțe și ii, de pe malurile albastrei Dunăre.

Sunt frumoase isvoadele noastre strămoșești, cusute în fir și mătase. Dar vai! aceea e presa țării noastre? Cum? noi nu avem ziare. nu avem publicații? Nimic. de-

Interiorul ei, cu pereții numai din vitrouri colorate albastru, roșu, violet, galben și verde, de un cubism domolit, ne lasă să ghicim ici colo, capete de îngeri și sfinți transparenti. În fund, în loc de altar un Christ imens de bronz, e răstignit pe-o cruce de lemn, la spatele unei estrade, de unde predică preotul.

E Duminică: O orgă suavă cântă sus departe, iar pe băncile extrem de simple, publicul ascultă cântul divin, în locașul cel mai nou, hărăzit de progres Dumnezeieței.

— E frumos, zic eu la ieșire custodelui, dar par'că prefer catedrala din oraș.

Minunata, grandioasa clădire în dantelă de piatră, opera de zeci și zeci de ani a celor mai mari artiști ai Germaniei, catedrala din Colonia e gloria, fala, splendoarea cetății. Ea predomină, se impune din orice parte vei fi și în fața expoziției își

Rinul și podul Hohenzollern, în timpul nopții.

tită, unde domnește mereu o răcoare plăcută.

Scene turnante mecanice, închise în vitrine de cristal, ne arată de pildă într-o sală, cum se scrie, cum se tipărește și răspunde un ziar. Mici manechine de metal colorat înfățișează redactorii, lucrătorii, zefarii, tipografii.

Animați de fire electrice, ei lucrează ca modelele vii, după care au fost copiați și rotativele, de câțiva centimetri, scot mereu la foi, sub ochii plini de admirație ai publicului.

Ceva mai departe însă, o întreagă gazetă germană și-a instalat sucursala. Lucrătorii curați, — în carne și oase de astă dată — zefuiesc, tipăresc. E însăși viața presei, care

cât fusul și furca țărâncei? O, ba da: iată pe un perete afixe mari: Un bărbat cu torța în mână, afișul ziarului „Dumineața” apoi un alt afiș foarte vizibil: un „Bonzo”, cățelul celebru în lumea întreagă prezentând revista „Realitatea Ilustrată” iar de-alungul pe o masă, broșuri scrise în limba germană, franceză și engleză, cu istoricul întreprinderii grafice „Adevărul”.

Mă simt foarte mândră, dar și foarte tristă, când un grup de englezoaice se o-presc, admiră punctele bătrânești ale unei ii și după ce parcurește foile broșurei de mai sus, își șoptesc în limba lor.

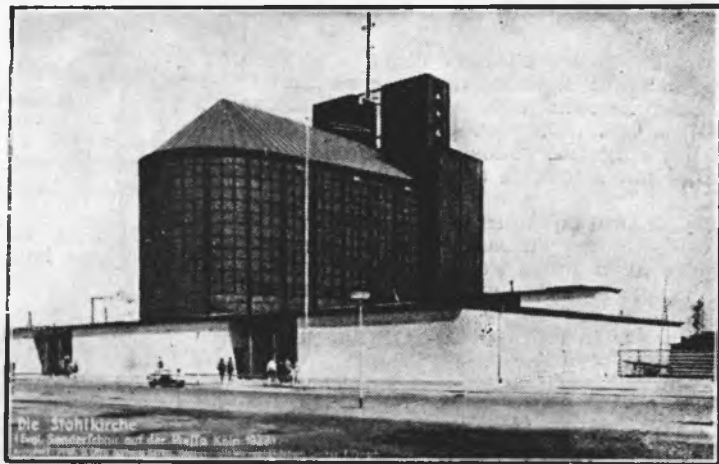
— „Oh! știți, România are mulți anal-

inaltă săgețile turnului, d'asupra cărora se învârtesc norulețele norilor de porumbi ai clopotnițelor.

MAI DEPARTE CU LENEȘA GRETCHEN

După ce pargurg standul sau mai bine zis halla destinată republicii sovietice, unde Lenin binecuvântează, în cadru de postav roșu, înconjurat de operele lui, traduse în 50 de limbi, mă urc în trenulețul de păpuși „Die faule Gretchen” și fac înconjurul expoziției.

Seara se apropie. Pe rând se aprind stele de lumină. Turnurile pavilioanelor iau în-

Biserica de oțel dela expoziția presei din Colonia.

Expoziția presei și trenul liliputan.

și-a dat la o parte vălurile spre a se arăta publicului.

Din nou la o cotitură, a marelui hall central, o mică distracție, un minusculele cinematografe ne arată pe criticul de artă. Il vedem vizitând pe rând săli de expoziții, străbând din nas, primind vizite de artiști, cari îl roagă să scrie frumos despre ei, refuzând apoi și scriindu-și de zor articol. „Dortmunder General Anzeiger”, expune între altele un cap colosal de manechin, care citește un ziar de cinci metri așezat pe braț.

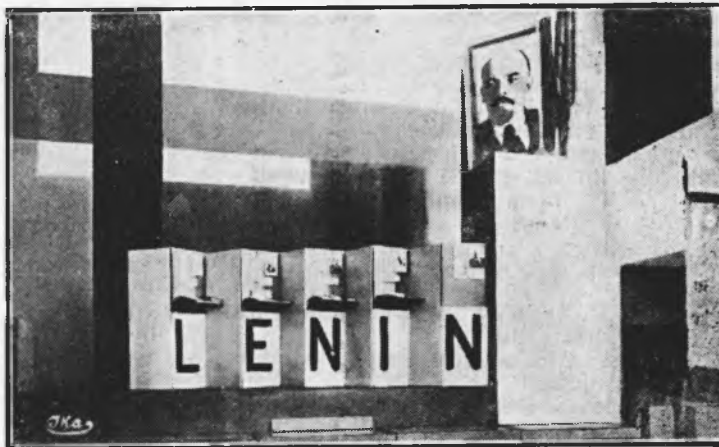
E înșuși ziarul de mai sus mărit ca pentru un uriaș.

fabeți, presă foarte puțină, acolo femeile cos și lucrează la câmp...

Mă întreb cu durere ce ar fi gândit englezoaicele dacă nu ar fi fost nici broșura și foile celor câteva publicațiuni ci numai iile, fotele și scoarțele presei românești! Dar din visarea mea dureroasă, mă trezește sunetul puternic al unor clopote.

Mă îndrept pe o altă aleie și mă aflu în fața celui mai nou, mai moderne construcții, realizată de un fiu al veacului: Biserica de oțel.

Construită în întregime din plăci de oțel, biserica evanghelică din expoziția presei, e totuși frumoasă.

Pavilionul sovietelor

fățișare de monștri apocaliptici cu ochi de jar. Două reflectoare străbat neconținut apele Rinului, iar podul ce leagă orașul de expoziție încinge brâu de foc și scânteii, își pune colan de diamante ce tremură la picioarele celor doi împărați de bronz, cari neclintii privesc progresul și marea sușilor republicii germane de azi.

E noapte, muzicile s'au trezit în toate părțile, și lumea până în zori mișună în „Presse Ausstellung” pecând eu cuminte, străbat Rinul cu vapoarașul și reintru în micul, tăcutul hotel, unde îmi am vremelnica locuință.

Colonia, Iulie 1928.

FULMEN

Lincoln

de Mildred Cram

2

Părul ei pe care altădată îl purta strâns într-o plasă de mătase, îi cădea acum pe umeri în neorânduială, și o învăluia în tocmai ca apa unui râu. Umbla acum desculță, iar singura-i podoabă era talismanul, pe care-l purta lipit de trup, la piept, lângă inimă.

Timp de un an stătu dânsa ascunsă, evita orice contact cu oamenii cari din întâmplare ar fi putut s'o întâlnească, ocolia orice prilej de întâlnire cu îndureratul ei tată.

Lumea s'a incredințat în cele din urmă că Tarleton, stăpânește o comoară.

Bărbați și băeți, mânași și infierbântați de această bănuială s'au cățarat pe culmea muntelui, au găsit „iezătura” și s'au avântat spre colibă. Unul mai îndrăzneț ca ceilalți, pași înainte și se apropiă, cu ochi iscoditori, de intrarea colibei. John Tarleton, prinzând de veste intră liniștit în colibă și se înapoie îndată afară înarmat cu o pușcă, și, cu stăpânirea de sine a unui om care trage în vrăbii, trase de două ori. Glonțele străbătură urechile nepoftitului, acesta se rostogoli pe povârniș și-și dete duhul.

A doua zi, Tarleton veni la cărciuma lui Bailey, cu arma pe umeri.

„Iezătura lui Tarleton este moșia Tarletonilor” spuse dânsul adresându-se oamenilor cari ședeau în tină.

Sunt hotărît să dobor orice musafir nepoftit. Băgați de seamă!”

Un an mai târziu dânsul veni în Sunshine, în goană desnădăjduită. Avea nevoie de doctorul Fairwaether.

Asta s'a întâmplat cam prin anul 1882, în noaptea când s'a născut Iosif. Dânsul, repet, este eroul acestei povestiri. Numai, fiți cu băgare de seamă, să nu vă audă cineva în Sunshine numindu-l erou!

Aci nu suntem romanticoși, pe când Tarletonii, de la întâiul și până la cel din urmă, au fost cu toții niște romantici.

Eu cred că dragostea Anei Lincoln era mare profundă și pasionată; așa cum nu găsim decât una la o sută de căsnicii.

Deși trăia în singurătate și nutrea speranțe deșarte, deși n'avusese parte decât de sărăcie și desamăgire.

John înfrunța toate după cum un luptător își poartă armura.

Mi-l reamintesc reapărând în orașel, cu pușca pe umeri, totdeauna tăcut, bănuitor, un adevărat visător...

Tatăl Anei a adunat oameni hotărâți, obișnuiți cu drumurile prin munți, a organizat și plătit o adevărată expediție către inima șirului vulcanic de acolo. Poate s'ar găsi aur, dar aur nu s'a găsit. S'a găsit însă cupru și încă din belșug.

Când inginerii specialiști au coborât din munți cu vestea care a făcut pe mulți locuitori din Sunshine milionari, bătrânul Lincoln încrse spre iezătura lui Tarleton și ceru să vadă pe Ana.

De data aceasta dânsa a eșit din colibă și l-a întâmpinat cu copilul în brațe:

„Tată”, zise dânsa, imi pare rău că nu

Vezi începutul nuvelei în „Realitatea Ilustrată” No. 27.

te pot invita să șezi — pentrucă nu avem scaune aici”.

Lincoln îi căzu în genunchi, uitând necazul, mândria și îndârjirea lui. Ana, fata lui aci, în halul acesta, ca o slujnică.

„Te conjur să te întorci cu mine”, o imploră bătrânul tată. „Nu se găsește nici un firisor de aur la voi. Uite, au dovedit-o inginerii!”

Îți prăpădești zadarnic viața aici. Tu și lighioana asta leneșă de bărbatu-tău! Dacă

te înapoiezi, dacă veniți amândoi, voi căuta lui John ceva de lucru”. Și apoi, cu o voce mieroasă și ispititoare adăugă: „Odaia ta este întocmai așa cum ai lăsat-o și am trimis la New-York să ți se aducă o rochie minunată de mătase. Doamna Hanscom ți-o va duce.

Ochii Anei scânteiară — iubia doar atât lucrurile frumoase! — și tatăl crezu că-și recăstigase copila. Dar îndată își dădu seama că John Tarleton a stat tot timpul în spatele lui pătrunzându-o pe nevastă-sa cu puterea misterioasă a ochilor săi.

Dânsa dete din cap și spuse:

„E gelozie și invidie. Du-te îndărăt și spune tuturor acest lucru, tuturor! Noi vom lupta pentru ceea ce este al nostru, cu prețul vieții.”

Și Lincoln se văzu nevoit s'o lase în pace. Și n'a mai văzut-o niciodată. Necazul și desamăgirea se încuibase mai rău într'însul și pe deasupra gândul neclintit o înversunată dorință de a-i scoate pe amândoi din iezătură. Așa se face că a intervenit în această afacere și Ed. Hanscom. Acesta era omul de casă al lui Lincoln, mâna sa dreaptă cum s'ar spune. Era un fel de servitor, secretar și câine polițienesc. Dar nu unui din acei

cari se devotează unui om pe care-l socot superior, ci un fanfaron, un lăudăros, care isbutește uneori să înșele inima. Voia ca Ana să fie a lui și-i cerșia surasul cu mult înainte de a-și fi apărut John Tarleton ochii, asupra ei. După dispariția Anei Hanscom se însură cu o fată oarecare, drăguță ca o pictură din perete, care-l adora cu adevărat.

Dar Ed. Hanscom n'a iertat-o niciodată pe Ana că nu l-a luat în seamă. Și, deși părea că și dânsul e incredințat de adevărul tranșat de experții căutători de aur, în mima lui își făcuse totuși loc o misterioasă bănuială în ceea ce privește taina Anei. Imaginația-i era deopotrivă de ațâțată de surasul tulburător al femeii și de taina de aur stăpânită de Ana.

După multă trudă, Hanscom a isbutit să fie ales șerif, în localitatea Sunshine. Să nu credeți cumva că alegerea aceasta o datorăște popularității sale, o, nu, ci faptului că toți concetățenii săi credeau că numai pe calea aceasta se vor putea descotorosi măcurând de dânsul, Șerifii, deobicei, nu-și păstrau multă vreme slujba, într-o localitate ca a noastră, unde viața este socotită ca un lucru de puțin preț.

Când cineva radea de „nebunii de Tarletoni” hohotul lui întrecea pe al tuturor. Dealtfel, îi lăsa în pace, parând destul de mulțumit cu drăguța lui nevastă, cu fiul său și cu steaua de șerif care-i împodobește pieptul.

În 1889 însă a omorât pe John, tocmai în ajunul nașterii lui Asa. Faptul s'a petrecut astfel:

John Tarleton veni într-o zi de Luni dimineața la Sunshine, cu doi miei pe cari îi vându și luă câte 25 cents de fiecare. În drumul său prin târg, se opri la Bailey la un pahar de vin. În cărciumă nu se aflau la ora cea decât Bailey și un indian, care dormea dus, cu capul pe o masă și cu picioarele atârinate de un scaun.

Bailey umplu un pahar și întrebă:

„Ce mai face doamna Tarleton?”

„Bine”, răspunse John.

Și rămase un moment cercetător cu degetele pe pahar, de parcă voia să guste băutura, care i se părea îndolnică. Bailey se duse la ușa din fund și vorbi ceva cu un negru care era ocupat cu măturatul curții. Iar când se întoarse nu mai găsi nici pe indian nici pe Tarleton. Amândoi erau duși și dusă era și o sumă de douăzeci dolari ce se afla în sertarul tejghelei din bar.

Indianul a luat-o la sănătoasa ca un epure, în josul stradei principale și de aci o luă la goană pe camp. Dar John Tarleton care nu băuse vinul, pentrucă așa îl îndemnase cugetul său, plecă însetat și luă calea spre iezătură, urmărit de presimțiri rele. Zece oameni au văzut pe indian alergând și fluturându-și capul împodobit cu pene. Douăzeci de oameni au observat piecarea lui John Tarleton. În aceeaș după amiază, trufaș și îngâmfat, Ed Hanscom bătă la poarta bătrânului Lincoln și-i repetă de mai multe ori:

„De data aceasta mi-a picat în mână. A furat 20 dolari dela Bailey. Nu mai încapa nici o îndoială. Mă duc la iezătură să-l ridic”.

„Viu sau mort, imi e tot una răspunse Lincoln, totul e să-l înhați...”

„Il voi prinde”, zise Ed Hanscom cu un zâmbet trufaș și-i trase o înjurătură.

Razele apusului de soare cădeau drepte asupra iezăturii, din munte luminând coliba, când Ed. Hanscom se apropie de ea. John nu se vedea, dar Iosif un băețas sălbatic de șapte ani, stătea pe trepte și ronțăia cartofi.

„Unde e tata?”, întrebă Hanscom. Iosif avea pentru străini, disprețul obișnuit al Tarletonilor, dădu din cap cu nepăsare și spuse:

„În jos pe vale”.

Hanscom o luă în josul apei micului râuleț, cu albia curată și netedă, întocmai ca și palma unei mâini. John Tarleton a văzut pe șerif venind și, luându-și arma de pe umeri, îi ieși în întâmpinare.

(Va urma)

1) Șeful poliției unei localități din America.

Săptămâna Craiovei

Săptămâna trecută, în prezența d-lui ministru Inculeț a avut loc la Craiova solemnitatea inaugurării sanatoriului de tuberculoși Leamna. Așezat în bătaia soarelui, construit după modelul cel mai modern și având instalațiile tehnice necesare, acest sanatoriu e menit să vindece ne-nuștrați bolnavi și să redea astfel societății energiile tinere, lovite de cumplitul flagel.
 Ilustrația noastră înfățișează o vedere generală a sanatoriului Leamna.

La inaugurarea sanatoriului Leamna: domnișii ministru, Inculeț și prof. Cantacuzino, împreună cu reprezentanții autorităților din Craiova în mijlocul personalului medical și administrativ al sanatoriului.
 (Foto-Chalant Craiova)

La Craiova au avut loc serbări gimnastice organizate de regiunea VI școlară. Fotografia noastră este un instantaneu făcut pe când elevele liceului din Caracal execută un dans cât se poate de pitoresc

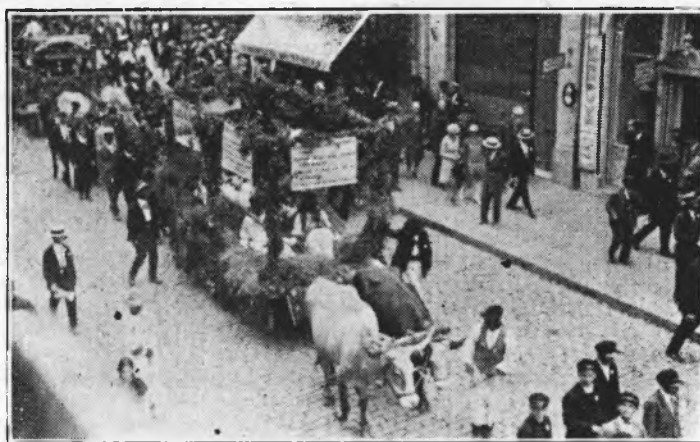

Dans executat de elevii liceului din Caracal la serbările de gimnastică din Craiova.

(Foto-Chalant Craiova)

Comisiunea care a asistat la serbările de gimnastică ale regiunii a VI-a școlară Craiova: în mijloc d-ii prefect C. Negrescu, subprefect Nenoveanu, Băleanu inspector școlar al regiunii, d-ra Zoița Petrescu, etc.

La Craiova au avut loc serbări organizate de cooperative. Atracția cea mai de seamă a acestor serbări a format-o defilarea cailor alegorice. Ilustrația noastră înfățișează un asemenea car.

(Foto-Chalant Craiova)

Cele unsprezece puncte cardinale ale vieții moderne

Cele șapte puncte cardinale, ale vieții omenești, dresate acum câteva veacuri de marele Shakespeare, au suferit o neprevăzută modernizare, în vitrinele unui comerciant de cauciucuri, din Birmingham. În geamurile acestui mare magazin, pot

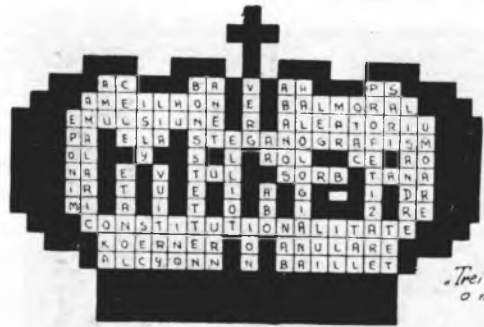
fi văzute diverse mijloace de transport, toate prevăzute cu pneumatice. Sunt așezate astfel, încât orce privitor să poată înțelege ușor folosul pe care ele le oferă omului, dela nașterea sa, până la mormânt.

Seria începe cu un căruț de copil, în vârsta de șase săptămâni. Urmează apoi o tricicletă pentru un copil de trei ani, o bicicletă pentru adolescentul de cincisprezece ani (uitasem o mică bicicletă pentru vârsta

de cinci ani), o motocicletă pentru la 18 ani, un automobil de 7 H. P. pentru la 20 ani, un avion pentru la 25 ani, un automobil de 12 H. P., pentru la 30 ani, un automobil de 30 H. P., pentru la 50 ani, o trăsurică de infirmi, pentru la 90 ani și în sfârșit un automobil — car — mortuar, pentru centenari.

Soluțiile jocurilor pe luna Iunie

Astronomic

ALTAIA
NEPTUN
TRAIAN
RAUL
RABBIT
ER. DAN
SABITUS

Joc No. 4
Sora (5 puncte)
"LEAS-ORNIC"

Joc No. 5
Sora (5 puncte)
"REMI"

"ANTARES"
Joc No. 2
Rebuc (15 puncte)

Trei amici se încarc la o bancă
o mare.

Silabe încrucișate (10 puncte)

Enigma (5 puncte)
"FLAMAND-FLĂMÂNȚI"

Joc No. 3
Cuvinte sinonime (10 puncte)

RODITOR
ANUMITE
SINORISIM
PURPURIU
LIN
ANTIPATIE
TENTATOR
IMACULATA
TEMPERAT

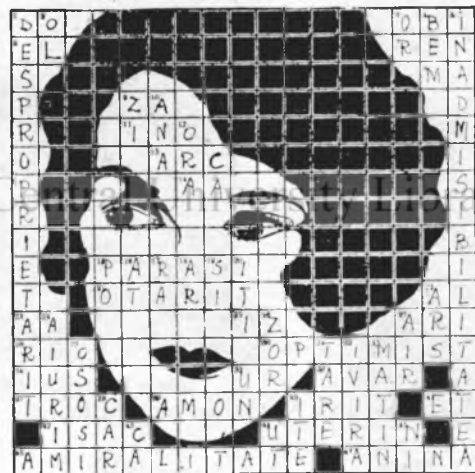
Silabe încrucișate (10)

"Răspălat - Remunerat"

Joc No. 4
Istoric (5 puncte)
"BERNHAROTTE"

JOC No. 1 de silabe încrucișate ilustrate
(10 puncte); CONEX, MAREU

Deslegătorii

Au întrunit numărul cel mai mare de puncte (110), rezolvând exact toate jocurile următorii trei:

TEODOR NIȚULESCU, Craiova, câștigătorul premiului de 1000 lei;

SANDU SAVINEANU București, câștigătorul premiului de 500 lei; și

AURORA POPOVICI Chișinău, câștigătoare premiului de 300 lei.

Au câștigat câte o carte:

Victor Ionescu București (107 puncte);

Jeana Ionescu Chișinău (103 puncte);

Leușa Anagosta Brăila (100 puncte);

Traian Periețeanu București (100 puncte);

Constantin P. Horja Câmpina (100 puncte);

Constantin Cojan, Focșani (100 puncte);

Bebe Stănescu Cluj (100 puncte);

Nicolae F. Nicolau Focșani (100 puncte).

Au mai soluționat jocurile următorii:

ARAD: Ionescu I. Constantin 75 puncte;

Alexandru Iasomie 80 puncte;

Rusescu Gheorghie 95 puncte;

Mandache Ion 80 puncte;

Urziceanu Vasile 75 puncte.

BACĂU: Osiat Grumberg 65 puncte;

Nathan și Bercu Engelberg 85 puncte;

George Kaiserlin 95 puncte.

BACĂU-DĂRMĂNEȘTI: Ilie Dumitru 75 puncte;

Stoian Popovici 80 puncte.

BĂLȚI: I. Greiger 20 puncte;

Ion Iiescu 80 puncte.

BĂRLAD: Simon Blecher 20 puncte.

BASARABIA-TĂTARAȘTI: M. Săndulescu

20 puncte.

BAZARGIC: Ghizare Dumitru 70 puncte;

Bosniac Alexandru 80 puncte.

BISRIȚA: Aurel Moldoveanu 60 puncte.

BRILA: I. Carol 75 puncte.

BRĂȘOV: Bubi Scheffler 85 puncte;

Paraschivescu Dumitru 55 puncte;

Alecu Popescu 70 puncte.

BUCUREȘTI: Titu Ghișescu 85 puncte;

Nicu Gheorghiu 80 puncte;

Alexandru Părvulescu 90 puncte;

Henry Guliano 65 puncte;

Florica Iordănescu 65 puncte.

BUZAU: Nicu Zamfirescu 65;

Stela Ianculescu 35;

Traian G. Roman 60;

Romeo Snaidero 65.

CALAFAT: Raymond Isac 80;

Alois Avram 30;

Iorgulescu R. Păun 93.

CALIACRA: Tudor Vasile 75;

Bunescu Ovid 85;

Dănescu Nicolae 80.

CAMPINA: Cernătescu Petre 83.

CERNAUȚI: Vasile Eremia 20.

CHIȘINAU: Panailescu S. 75.

CLUJ: Costescu Alexandru 90;

Ionel Ungureanu 95.

CRAIOVA: Fănel Cruce 75;

Păunescu Griore 63;

Vasile Tuculescu 95.

DRĂGAȘANI-VALCEA: Victoria Mihulecu

90, Valerian Mihuleșcu 90.

FOCȘANI: Ionel Rădulescu 95.

FOLIEȘTI-COVURLUI: Ne u ai Ausfossnugen 55.

GALAȚI: Heinrich H. Herschovici 90,

Constantin Stoian 70, Anton Logofătu 65.

ILENI-FAGARAȘ: Octavian Metea 30.

ODOBEȘTI: Iosif Avram 95, Iancu Avram 95.

PITEȘTI: Vasilescu Dumitru 90, Hara-lambie Nerandzis 75, Popescu Constantin 70, Ioan Polizu.

PLOEȘTI: Alexandru Marinescu 90, I. Dușu 95, Mărgăritescu Valeriu 40.

RM.-VALCHII: Titu Rădulescu 95, Puica Drăgușanu 45.

ROMAN: Plutonier Bucătariu 30.

ROMANAȚI: Ghiță Cojoacă 35, Florea Ioanișescu 85.

SCHINENI-BACAU: Const. Mardare 30.

SLATINA: Ionel G. Popescu 70, T. Ionescu 85, Polichroniade D. 65.

STREHAIA-MEHEDIȚI: Em. Romanescu 29.

TG.-OCNA: M. Herschovici 80, Gusly Se-gall 50.

TELEORMAN: Bubi Popper 90, Milică Popescu 65, Onică Popescu 65.

TIMȘOARA: Isăceanu Const. 75, Joița și Doboșaru 20.

TURNU-SEVERIN: Olimp 25, Const. Roa-teș 85.

CONCURSUL DE JOCURI

Am primit până acum o serie întreagă de jocuri frumoase pentru concurs. Celor cari ne-au întrebat le răspundem pe această cale că se admite ca un concurent să trimită mai multe jocuri.

Vor fi premiate jocurile cele mai frumoase alcătuite, mai românești și mai simetrice.

Condițiunile le găsiți în R. I. numerile 23 și 25.

Rezultatul concursului „In cele din urmă ce s'a întâmplat” se va publica în numărul următor al revistei.

Premiile celor mai frumoși copii

In „Realitatea Ilustrată” No. 16 din anul acesta am publicat fotografiile premiaților la concursul de frumusețe pentru copii.

Strămutând revista la București, s'a întârziat împărțirea premiilor.

Zilele acestea însă s'au repartizat copiilor jucării în felul următor:

Bebe Grozăvescu, Caracal un vapor mecanic.

Titty Rotaru, Iași un avion.

Sandu Ath Bejan, T. Severin 1 joc ciolant.

Mirica Marcovici, București o trotinetă.

Gheorghies Leca, Băcău o tricicletă.

Puica S. Vlad, Cluj o găleată și forme pentru nisip.

Babșea Luncescu, Bacău o harfă.

Felicea Rosche, Brăila o serie de cărți ilustrate.

Dim. I. Hurmuzi, o panoplie de grădină.

Clemence Georgette C. Olaru, Iași un căruț cu popice.

Jucăriile au fost cumpărate la marele magazin „Paradisul Copiilor” din București (str. Smârdan 12) și le ținem la dispoziția drăgălașilor premiați. Cei din București sunt rugați să vină să le ridice. Cei din provincie să ne comunice adresa actuală spre a li se expedia.

CONCURSUL DE FOTOGRAFII AL VILEGIATURISTILOR

Atragem atenția cititorilor noștri asupra concursului de fotografii pentru vilegiaturisti.

Nu e vorba numai de premiile importante pe care le vom acorda fotografiilor cele mai frumoase, dar e neîndoișor că fiecare amator va simți satisfacție văzându-și instanțanele reproduce în revista noastră.

Repetăm — pentru cei cari n'au cilit la vreme condițiunile, că acest concurs e deschis până la 1 Septembrie. Că vom publica cele mai frumoase fotografii dela plajă și dela munte, luate în vacanța di anul acesta exclusiv de către amatori.

Fiecare amator poate trimite și mai multe fotografii.

Pe fotografiile se va nota numele persoanelor care figurează precum și localitatea unde fotografia a fost luată.

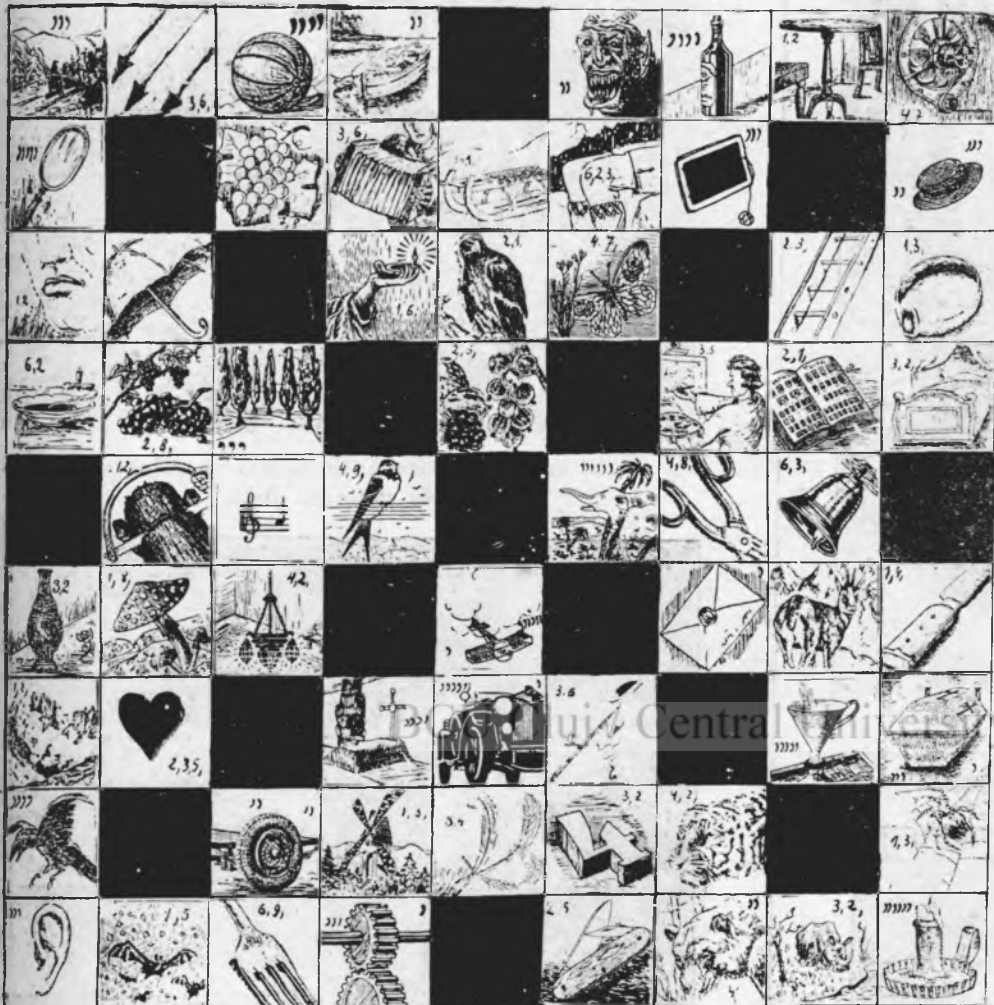
Am hotărât ca alegerea celor mai reușite fotografii s'o facă publicul în cursul lunii Septembrie.

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1

Silabe încrucișate ilustrate
(15 puncte) de CONST. MASSU

Jocul acesta, pe care-l publicăm spre a fi model pentru această categorie în concursul de jocuri al „Realității Ilustrate” e cât se poate de original și distractiv.

Fiecare imagine alcătuiește o silabă care se formează fie luând din numele ilustrației unui pătrățel literile indicate de numere, fie eliminând atâtea litere — dela începutul sau sfârșitul cuvântului — câte apostroafe avem, sau dela un pătrățel negru la altul, cuvinte. Jocul e rezolvat când s'au găsit toate cuvintele.

Silabele alcătuiesc atât în coloană orizontală, cât și în coloană verticală, dela o margine a jocului până la un pătrățel negru, sau dela un pătrățel negru la altul, cuvinte. Jocul e rezolvat când s'au găsit toate cuvintele.

În jocurile ilustrate nu e nevoie să dăm semnificația cuvintelor ce urmează a fi găsite.

Dăm o pildă de chipul cum se rezolvă acest joc: în a 7-a coloană orizontală (de sus în jos) vedem că al patrulea pătrățel (dela stânga spre dreapta), reprezintă un mormânt, al cincilea un automobil, al șaselea o undiță. Fiecare din aceste pătrățele trebuie să formeze câte o silabă care laolaltă să dea un cuvânt. Din numele primei imagine, *mormânt*, se lasă afară ultimele patru litere, căpătăm silaba *mor*, din vorba *automobil*, lăsăm la o parte primele șase și ultima literă, rămâne deci: silaba *bi*, din vorba *undiță* luăm numai a treia și a șasea

literă deci rămâne silaba *dă*. Cele trei silabe formează la un loc cuvântul *mor-bi-dă*.

La fel se procedează cu celelalte cuvinte de găsit.

Golf de cuvinte

Jocul constă în schimbarea pe rând a câte unei litere dintr'un cuvânt, așa încât să ajungem — trecând printr'o serie de cuvinte cu înțeles propriu, — pe calea cea mai scurtă la cuvântul ales drept țintă. Iată un exemplu: să se ajungă pe calea cea mai scurtă dela cuvântul *lac* la cuvântul *rom*.

Seria de cuvinte pe care o vom găsi este: *lac, rac, ram, rom*. Am schimbat pe rând câte o literă și trecând printr'o serie de substantive am ajuns la destinație.

Oferim cititorilor noștri spre rezolvare următoarele:

Joc No. 2
Golf de cuvinte
(5 puncte).

Pornind dela *avion* ajungeți la *pilot* pe calea cea mai scurtă.

Joc No. 3
Golf de cuvinte
(5 puncte).

Pornind dela cuvântul *lampă* ajungeți la *sanie* pe calea cea mai scurtă.

Joc No. 4 (Logograf)

de CONST. GR. MIHAI (Odobești)

(5 puncte).

Se dă un cuvânt de două litere care, cu oarecare licență — poate fi socotit drept pronume.

Adăugându-i pe rând câte-o consonantă și o vocală în coadă, găsiți una după alta:

1) O floare; 2) un joc de cărți sinonim cu *bacara*; 3) un adverb; 4) un instrument de ridicat greutatea mari.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 18 August cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 25, 26, 27 și 28 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători, primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 August 1928.

La croitor

„Admirabil! în acest loc aveți exact măsura lui Apollo de Belvedere!”

„REALITATEA ILUSTRATĂ”
revistă săptămânală

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIJA
București, str. Sărindar 9
Telefon 306/67

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg Lei 300
Pe o jumătate an „ 170
Pe trei luni „ 90
PENTRU STRĂINĂTATE
Pentru America „ 800
Jugoslavia și Cehoslovacia Lei 500

Sub direcțiunea unui comitet
Secretar de redacție: N. Constantin

Păsările și Avionul

— Minunată pasărea asta care zboară și când doarme.
— Cum așa?
— Păi, n'o auzi cum stă?

REALITĂȚEA

ANUL II, No. 28
28 Iulie 1928

ilustrată

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

MISS LILIAN HARWEY, d. W. FRITSCH
domnișoara JENNY JUGO și miss CAMI LLA HORN, vedete
ale ecranului german, se distrează la mare.

Charlotte Moore Schoemmell, campioana americană pe
distanțe lungi, recomandă acest chip de-a se răcori.

Trei americance tinere încearcă să combată căldura în-
tr'un mod cât se poate de agreabil.

Voluptate fizică: în bătaia soarelui un
pui de somn pe plajă.

Cum se apără împotriva căldurei artista de cinemato-
graf Gloria Swanson.

MISS JONET GAYNOR și „BOZO”
Tânăra stea a casei „Fox”, care a avut un răsărit de succes
în „Aurora” și în „Ingerul stradei” la strand cu favoritul
ei, cățelușul „Bozo”.